ISSN 0132-4462

БЕРЕЗЕНЬ

1979

Київ

Виходить з січня 1927 р.

№ 6 (1048)

Ціна номера 20 коп.

ПЕРЕЦЬ

Мал. В. ЗЕЛІНСЬКОГО

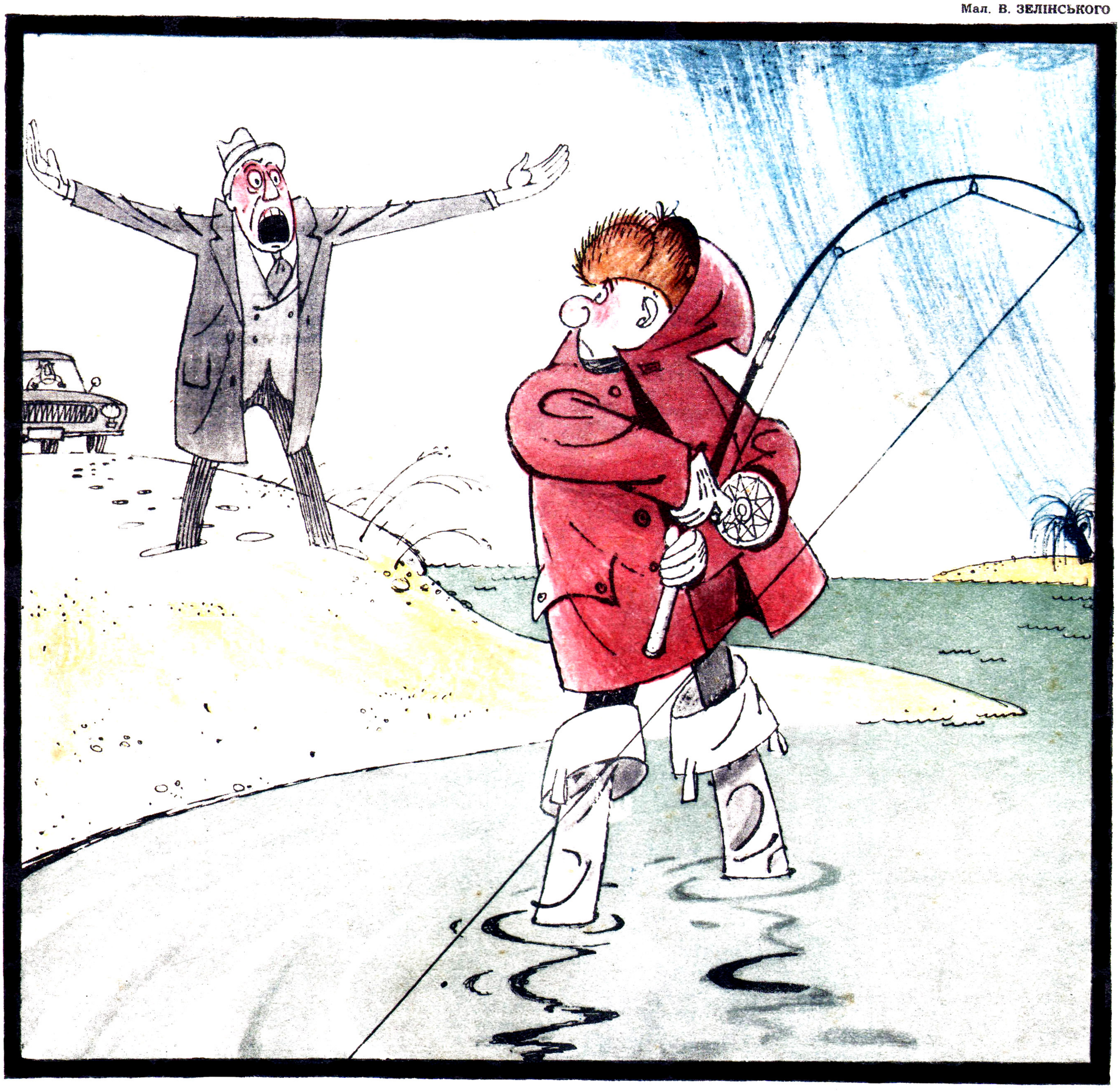

— Іване Івановичу, я за вами! Народний контроль виявив у нас отаке́нні приписки!

Моя рацпропозиція

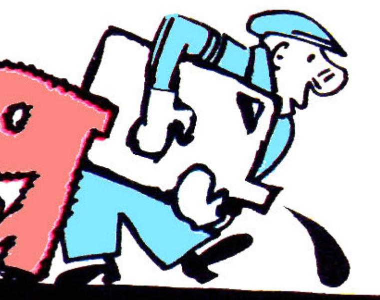

Мені спала на думку непогана рацпропозиція, і я подався з нею до директора одного нафтопереробного заводу.

— Куди ви діваєте готову продукцію? — запитав я його. — Зокрема, мене цікавлять бензин і дизельне пальне.

— Як — куди? — здивувався директор. — Вантажимо в цистерни і відправляємо споживачам.

— Це марнотратство і безгосподарність, — мовив я. — Краще викопати на території заводу велику яму і виливати готову продукцію туди.

— В яку яму?! — аж підвівся з місця директор.

— У звичайнісіньку яму, викопану при допомозі екскаватора.

— Якщо я вас правильно розумію, — директор все ще не сідав, — ви пропонуєте виливати бензин і дизпальне у землю?

— Саме так, — підтвердив я.

— І це ви називаєте раціоналізаторською пропозицією?! — підвищив голос директор. — Звести нанівець працю великого колективу?!!

— Не гарячкуйте, — заспокоїв його я. — По-перше, запровадивши мою рацпропозицію, ви матимете можливість скоротити свій відділ збуту. По-друге, жодної копійки не витрачатиметься на транспортування вашої готової продукції. А це вже, якщо хочете, зекономлені мільйони.

— Ще б пак! — саркастично усміхнувся директор. — Раджу вам звернутися прямісінько в наше міністерство. Якщо там до вас прислухаються, рахунок заощадженого піде на мільярди.

— Ні, — заперечив я, — мою рацпропозицію можна запровадити лише на якомусь окремому заводі, тільки тоді це дасть ефект. Я все підрахував.

Директор сумно поглянув на сувій аркушів у моїх руках.

— Ану, які там у вас аргументи, — приречено сказав він.

— За шість місяців минулого року колгоспи і радгоспи лише десяти районів Вінниччини спалили в топках контор, кормоцехів і кормокухонь 6625 тонн дизельного пального, хоч на це діло повинен іти лише мазут та інші відомі вам відходи нафти, — почав я. — У півтора раза більше пального згоріло на Хмельниччині.

У очах директора зажеврів вогник зацікавленості.

— Звідки ви це знаєте? — запитав він.

— Знаю, — відповів я. — Дещо вичитав у авторитетних документах, дещо бачив сам. Майте на увазі, що спалювання дизпального — це лише один із способів звести нанівець працю вашого колективу, до того ж — спосіб не найефективніший.

— А хіба є ще ефективніший? — з удаваною безтурботністю перепитав директор, хоч видно було, що статистика зачепила його за живе.

— Є, — запевнив я, — і ефективніші є, і найефективніші.

— Цікаво, цікаво, — промовив директор, уже не приховуючи розгубленості. — Що ж лежить в основі такої класифікації?

— Кінцевий результат, — пояснив я. — Якщо, скажімо, в колгоспі «Червона зірка» Могилів-Подільського району (Вінницька область) під технічним керівництвом головного інженера І. В. Балана спалили в кочегарці 67 тонн пального, то це просто ефективний спосіб марнотратства, бо усе ж таки якусь користь у вигляді тепла господарство одержало. А от, приміром, у колгоспі імені Островського Старокостянтинівського району на Хмельниччині потужні трактори Т-150К тягають за собою мало не іграшкові причепи. По сусідству, у колгоспах імені XXI з'їзду КПРС, «Жовтень», імені Маяковського Красилівського району взагалі частенько нічого не тягають. Тракторами їздять снідати, обідати, до тещі на свіжину. Коли потужна машина перевозить усього-навсього близько центнера живої ваги самого тракториста, все пальне вилітає у вихлопну трубу. Ось вам офіційна середньорайонна цифра: на кожен тонно-кілометр тут припадає лише 133 кілограми вантажу. Це вже маємо ефективніший від попереднього спосіб зведення нанівець вашої праці.

— А що ж тоді найефективніше? — прошепотів директор.

— Це те, що я вам пропоную, але в меншому масштабі. Пальне просто ллють на землю, заправляючи трактори і автомашини.

— Де?

— У колгоспах «Світло Жовтня», імені Фрунзе, імені Ульянова П'ятихатського району на Дніпропетровщині. У колгоспах «Поділля» Хмельницького, «Нове життя» Славутського районів, «Колос», імені Суворова — Городоцького, «Комуніст» — Старокостянтинівського... Це — на Хмельниччині. У колгоспі імені Кірова Бершадського району на Вінниччині . У колгоспах імені Мічуріна, імені Фрунзе Рожищенського, імені XX з'їзду КПРС, імені Суворова Маневицького районів на Волині...

— Боже, яка географія! — вигукнув директор.

— До речі, далеко не повна, — уточнив я. — Врахуйте, що кожне господарство розтринькало від кільканадцяти центнерів до кільканадцяти тонн пального. Перемножте і одержите середньорічну потужність вашого заводу. Ось на цьому і грунтується моя рацпропозиція. Краще ж відразу вилити пальне, ніж возитися з ним, а потім усе одно вилити.

— Неймовірно, — мовив директор, — але ж, наскільки мені відомо, існують обмежені фонди на пальне, існують, зрештою, норми його витрат, скажімо, на гектар умовної оранки.

— Фонди? — усміхнувся я. — А ви знаєте, що лише колгосп «Шляхом Леніна» Ярмолинецького району на Хмельниччині за кілька місяців продав торік: понад шість тонн бензину району електричних мереж, чотири — конторі «Заготскотвідгодівля», три — рембуддільниці і півтори тонни — ветлікарні? А всього колгоспами області за півроку продано понад сто тонн бензину і 217 тонн дизельного пального.

— А норми затрат? — несміливо нагадав директор.

— Норми? — вдруге усміхнувся я. — Списували пальне на обсяги виконаних робіт, виходячи начебто з норм, а те, що не влазило ні в які норми, — «перекладали» на окремих шоферів і механізаторів. От, наприклад, шофер колгоспу «Дружба» Ківерцівського району на Волині М. Д. Гонтар одержав на рік 2138 кілограмів бензину, а списали з нього 2724 кілограми.

— Чекайте, але ж таке бухгалтерське свавілля влетіло Гонтареві в копієчку!

— Нічого подібного. У цих колгоспах проблему боротьби за ощадливе використання пального вирішили дуже просто: не платять за економію, зате не вираховують і за перевитрати.

— Ну й діла, — зітхнув директор, — ви знаєте, я, напевно, пристану на вашу рацпропозицію.

В. БОНДАРЕНКО.

Мал. А. ВАСИЛЕНКА

— Невже ви, спортсмен, теж боїтеся цього хулігана?
— Боюся? Хай тільки спробує мене зачепити!

Мал. В. ГОРБАЧОВА

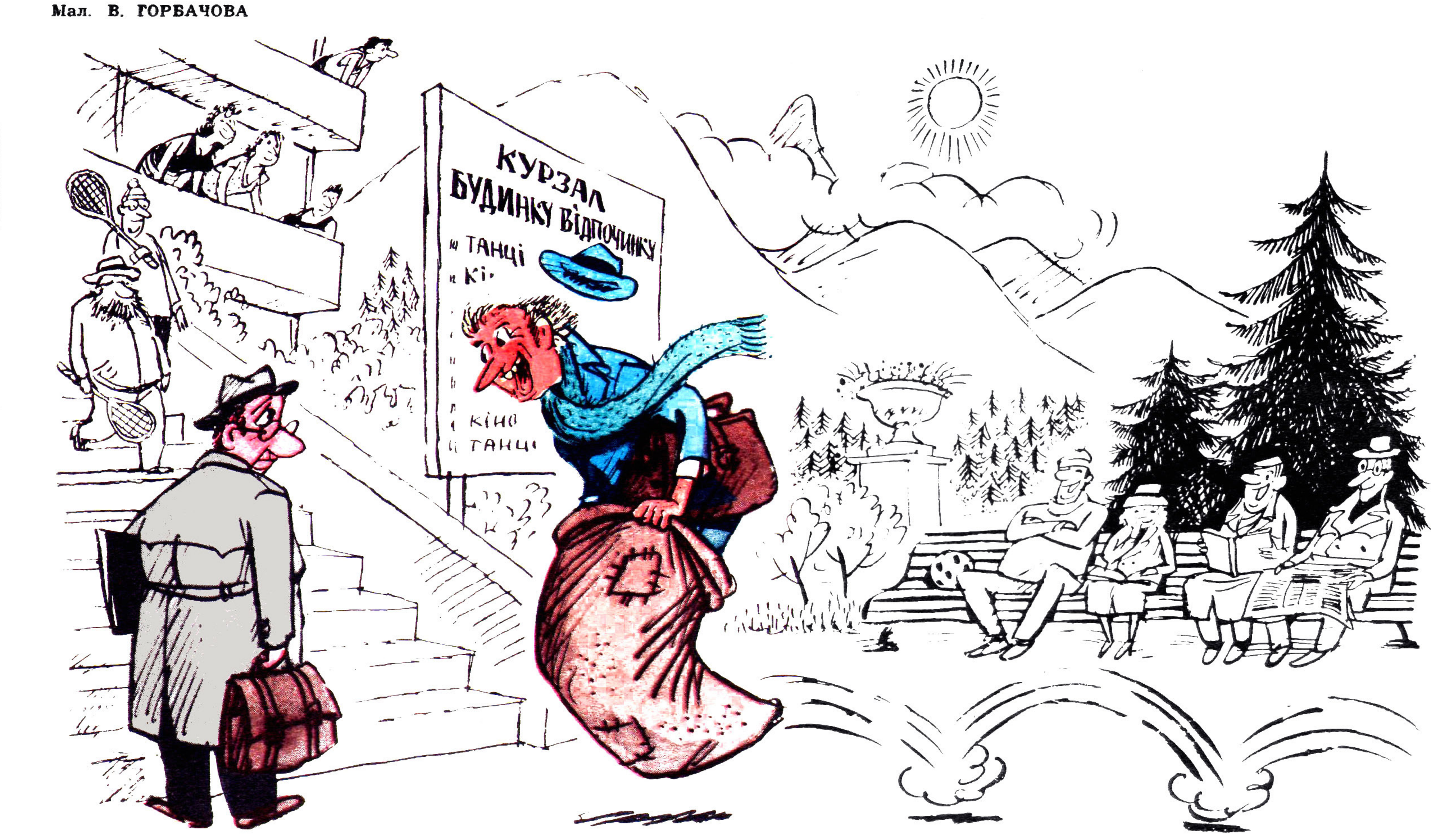

— Масовик-витівник вам потрібний?

PENGUIN2197
perec-ua.
perec-ua.

ПЕРОМ ПО ПЕРАХ

КАДРИ ТРЕБА БЕРЕГТИ

Уже другий тиждень у нашій редакції не стихає плач. Плачуть фейлетоністи, ридають завідуючі відділами, схлипують друкарки. А наша вахтерка через кожну годину викручує мокру від сліз хусточку... Працівники сусідніх редакцій не витримують:

— У чім справа?

— Жа-а-алко! — витираємо ми сльози.

— Кого!

— Начальника відділу робітничого постачання тресту «Волиньводбуд» Миколу Миколайовича Ткачука жалко, — відповідаємо і знову у плач.

— Та перестаньте, — прохають вони, — краще розкажіть про все детальніше.

— А що тут розказувати? — схлипуємо ми. — Одержали недавно листа з села Голоби Ковельського району. Про те, що старший продавець магазину номер два Лідія Лукашівна Воробей продає продукти з навантаженням. Дає, наприклад, баночку майонезу, а на додачу — пляшку перекислого молока.

— Неподобство!..

— Ми теж так подумали і надіслали того листа в трест «Волиньводбуд». А незабаром і відповідь одержали. Мовляв, факти, наведені в листі, підтвердилися. За порушення правил радянської торгівлі на Л. Л. Воробей накладено дисциплінарне стягнення — оголошено сувору догану. Її вчинок обговорено на зборах працівників відділу робітничого постачання тресту «Волиньводбуд».

— Чудово! Радійте, що людям допомогли, — кажуть нам.

А ми знову в сльози:

— Це ще не все. Бо через кілька днів до редакції знову надійшов лист із села Голоби. І знову покупці скаржилися, що Л. Л. Воробей продовжує продавати продукти з навантаженням.

— Тут щось не те...

— Ми теж отак подумали і виїхали в Голоби.

— Даремно приїхали, — зустрів нас начальник відділу робітничого постачання Микола Миколайович Ткачук. — Ми тут на місці розглянули це питання і вжили найрішучих заходів. Ось дивіться, як із Лідією Лукашівною суворо обійшлися, — показав він свій наказ по відділу.

Прочитали ми і здивувалися. Бо у відповіді редакції — одне, а у наказі — зовсім інше. Виявляється, Л. Л. Воробей ні суворої, ні просто догани не оголошували. Не обговорювали її вчинку і на загальних зборах, як писалося нам. Її просто попередили. А тому Лідія Лукашівна після такого «реагажу» зовсім почала зневажати покупців: «Розписалися! — внутрішньо обурювалася вона. — Гадають, що злякалася їхньої писанини. А дзуськи! У відділі робітничого постачання мене завжди підтримають. Бо не кожен продавець може спихнути покупцеві зіпсований продукт».

Висловили ми своє здивування М. М. Ткачуку.

— Розумієте, — важко зітхнув Микола Миколайович. — Ми подумали, подумали... І жалко нам стало Лідію Лукашівну. Ох, як жалко! Дуже добрий вона працівник. Такі кадри берегти треба. А ми їй сувору догану... Ні, не піднялася на це у мене рука...

Повернулися ми в редакцію. Розказали про цю історію. І дуже жалко стало усім нам Миколу Миколайовича. Адже про нього фейлетона треба писати!..

— За доброту постраждає чоловік! — витирають сльози працівники редакції. — Хіба ж можна отак жорстоко!

...А тому, щоб якось вийти із цього скрутного становища, ми вирішили слізно просити трест «Волиньводбуд» ні в якому разі не розцінювати дії Миколи Миколайовича як безпринципність і намагання відписатися, а тільки як турботу про кадри.

М. ПРУДНИК.

Ковельський район Волинської області.

Телеграфне агентство Перця

НАЙКРАЩА РЕКОМЕНДАЦІЯ

СУМСЬКА область (Кор. ТАП). Правління колгоспу «Радянська Україна» (с. Рибальське) Охтирського району оголосило конкурс на кращу пропозицію щодо використання нового приміщення автостанції, спорудженої кілька років тому в центрі села. Увесь цей час воно пустувало, бо сказавши «а», керівництво не спромоглося на «б»: збудувавши приміщення, не подбало про під'їзну дорогу, а тому автобуси, як і раніше, не заходять у Рибальське.

Кращою визнано спільну пропозицію голови колгоспу І. П. Харченка і голови сільради В. М. Третяка. Вони порекомендували зберігати в автостанції крейду та інші сипучі будматеріали.

Пропозицію негайно ж було втілено в життя.

Мал. В. ГЛИВЕНКА

Заєць: Кінчай, діду Мазай, ти в мене один залишився!

ДАЛИ ПЕРЦЮ!

Голова Томашівської сільради (Ярмолинецький район на Хмельниччині) Дубицька Т. І. проявила себе як велика ентузіастка будівництва. Тільки не громадського, а власного. Причому документів на придбання будматеріалів, а також на їх доставку на свою садибу у неї, звичайно ж, не було. Припускала Дубицька й інші службові зловживання, та ще й поводилася аморально. Про це до Перця надійшов лист.

Секретар Хмельницького обкому Компартії України тов. Бондар сповістив редакцію про наслідки перевірки цього листа. Факти підтвердились. Дубицьку з посади голови сільради звільнено. Окрім того, бюро Ярмолинецького райкому партії виключило її з членів КПРС.

Дим-димок від брикету

Коли надворі холодно, приємно поговорити про брикет. Нині це паливо вельми популярне. Найбільшої похвали, зокрема, заслуговує його калорійність. Ті, хто купує брикет, з успіхом опалюють ним свої квартири, ті, хто його продає доставляє замовникам, не без успіху гріють подеколи біля брикету руки.

Як це робиться? Ось так...

Одержавши талон, житель Звенигородки стрімголов мчить у місцеве відділення «Трансагентства». Поки тупцює в черзі, поки завойовує симпатії незворушливого касира, з плакатів, густо розвішаних на стінах, він дізнається: у «Трансагентстві» уже розпочався «огляд культури та якості обслуговування».

Приємна новина сповнює звенигородця світлих надій. Справді, не минає двох тижнів, а вже до його двору підкочує автомобіль.

— Заїжджайте, прошу, на подвір'я, — відчиняє ворота щасливий власник брикету. — Так мені буде зручніше...

— Е, ні, — відповідає водій (він же учасник огляду культури та якості). — Згідно з накладною, я повинен висипати брикет біля двору.

Збентежений замовник нишпорить по кишенях, доплачує за «перевитрати бензину», й лише після цього машина долає останні метри свого маршруту.

— Ось тут і розвантажуйте, — показує рукою замовець. — Біля сараю.

— Е, ні, — тягне своєї водій. — Спочатку розплатіться.

— Даруйте, — дивується замовник, — але ж за все уже заплачено.

— Не за все, — заперечує водій.

У ході діалогу виясняється: заплачено за навантаження брикету і за доставку.

— А ще треба заплатити за розвантаження, — закінчує водій.

Оскільки для замовника найважливішим є саме процес розвантаження, в суперечку він більше не встряє, а знову нишпорить по кишенях.

Одержавши, згідно з таксою, два карбованці і не знайшовши, до чого ще причепитись, водій, нарешті, береться за важіль самоскида.

Замовник розуміє: його ошукано, але потішає себе думкою: два карбованці — то дрібниця. Чи варто здіймати тарарам?

А от звенигородці тт. Пахомов, Стрільченко і Демченко вважають, що варто. Бо справа не в грошах, а в людській порядності. Крім того, прості підрахунки показують: за сезон звенигородське відділення «Трансагентства» завозить споживачам понад 50 тисяч тонн твердого палива. Якщо з кожної ходки взяти додатково по два карбованці, виростає сума, що нею не гріх поцікавитися навіть прокурору.

Скажемо відразу, у Звенигородської прокуратури підрахунки т. Пахомова та інших інтересу не викликали. А от начальника місцевого відділення «Трансагентства» М. І. Матюхина побори, що ними займалися його підлеглі, одного разу глибоко обурили. Він тут же вирішив боротися з ними. І навіть дещо встиг. Зокрема, дав вказівку диспетчеру І. П. Мальчику скласти список водіїв-здирників (малися на увазі М. Степаненко, Б. Бабенко, Я. Шингарьов та інші) і зобов'язати останніх під розписку не простягати рук за доплатою.

З поборами, певно, уже було б і покінчено. Але І. П. Мальчик списку не склав і все тривало по-старому.

Врешті-решт, у справу втрутився Звенигородський райвиконком та й зажадав звільнення М. І. Матюхина з роботи. Але начальник обласної контори «Трансагентство» І. І. Трачук з пропозицією райвиконкому не погодився. Він обмежився тим, що перевів М. І. Матюхина у диспетчери...

Що б там не було, а метод доплати «за розвантажування» скомпрометував себе. І тому в сусідньому Городищі стали гріти руки біля брикету по-іншому.

Як тільки на дрібнооптовій базі, що постачає городищенців брикетом, виходить з ладу навантажувач (а це трапляється часто-густо), за роботу береться вантажно-розвантажувальний пункт тутешньої залізничної станції. Правило таке: покупець кладе на тракторну лопату два карбованці, а лопата, покірна волі тракториста, подає в кузов автомобіля дві тонни брикету.

Відсутність бухгалтерських розрахунків між дрібнооптовою базою та вантажно-розвантажувальним пунктом породила у городищенця Г. Х. Коваля цілком правомірне запитання: кому ж дістаються карбованці, які сипляться на лопату?

Того дня, коли на станцію завітав голова Городищенського міського комітету народного контролю т. Астаф'єв, гроші з лопати згрібав тракторист А. Гудзь. Правда, зіткнувшись із т. Астаф'євим, тракторист усвідомив, що займається нехорошою справою, і, рятуючи свою честь, зібрані гроші здав... у квиткову касу станції.

Так було одного дня. А в інші? Адже протягом лише двох місяців, за підрахунками народних контролерів, у такий спосіб було відвантажено понад 400 машин.

На цю неясну справу мав пролити світло, за проханням народного контролю, заступник начальника районного відділу внутрішніх справ т. Литвиненко. Узявся він енергійно і дуже швидко виявив, що начальником вантажно-розвантажувального пункту, де займаються поборами, працює Ю. Г. Мущинський. Знайомлячись із Ю. Г. Мущинським ближче, установив, що він є законним мужем помічника районного прокурора В. П. Матинової.

Вона одразу ж прийшла на допомогу т. Литвиненку і грунтовно пояснила:

— Мій чоловік — дуже хороший, а всі, хто пише про підпорядкований йому пункт і добивається розслідування, — нехороші.

До думки В. П. Матинової приєднався і прокурор Городищенського району П. Д. Зеленець. А згодом — і працівники обласної прокуратури...

Отже, дим-димок від брикету все ще маскує тих, хто гріє біля популярного палива руки...

І. НАУМЕНКО.

Черкаська область.

Мал. С. ГЕРАСИМЧУКА

Кінотеатр ПЕРЦЯ

П'ЯТНАДЦЯТА ВЕСНА

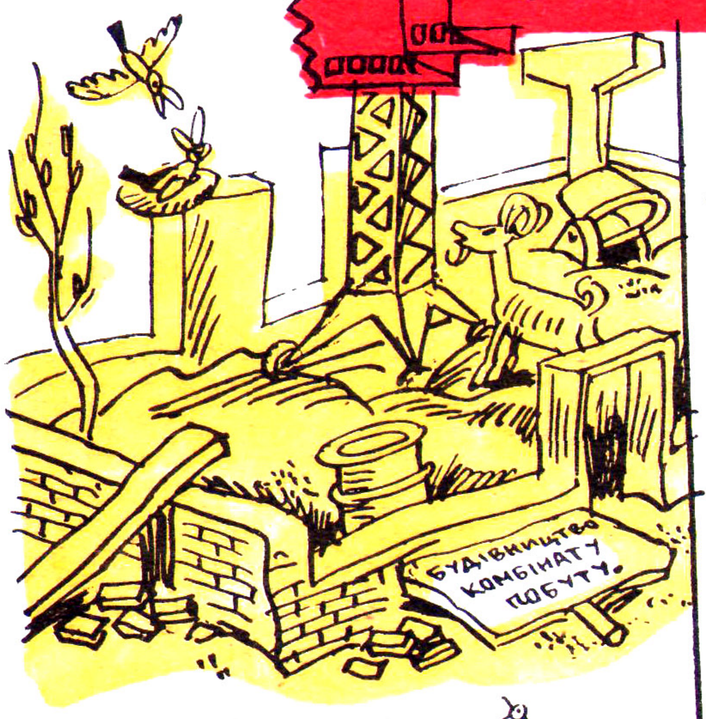

ДОЖИВЕМО ДО ПОНЕДІЛКА

ВАЖКІ ПОВІТРЯНІ

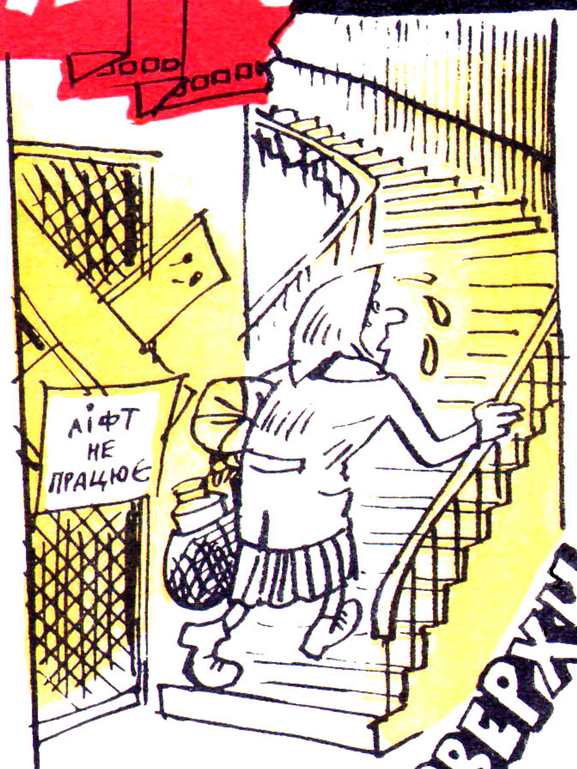

ЗИГЗАГ УДАЧІ

ЇХ ЗНАЛИ ТІЛЬКИ В ОБЛИЧЧЯ

СІМ ДІДІВ І ОДНА ДІВЧИНА

ОЗБРОЄНИЙ І ДУЖЕ НЕБЕЗПЕЧНИЙ

Мал. В. БОКОВНІ

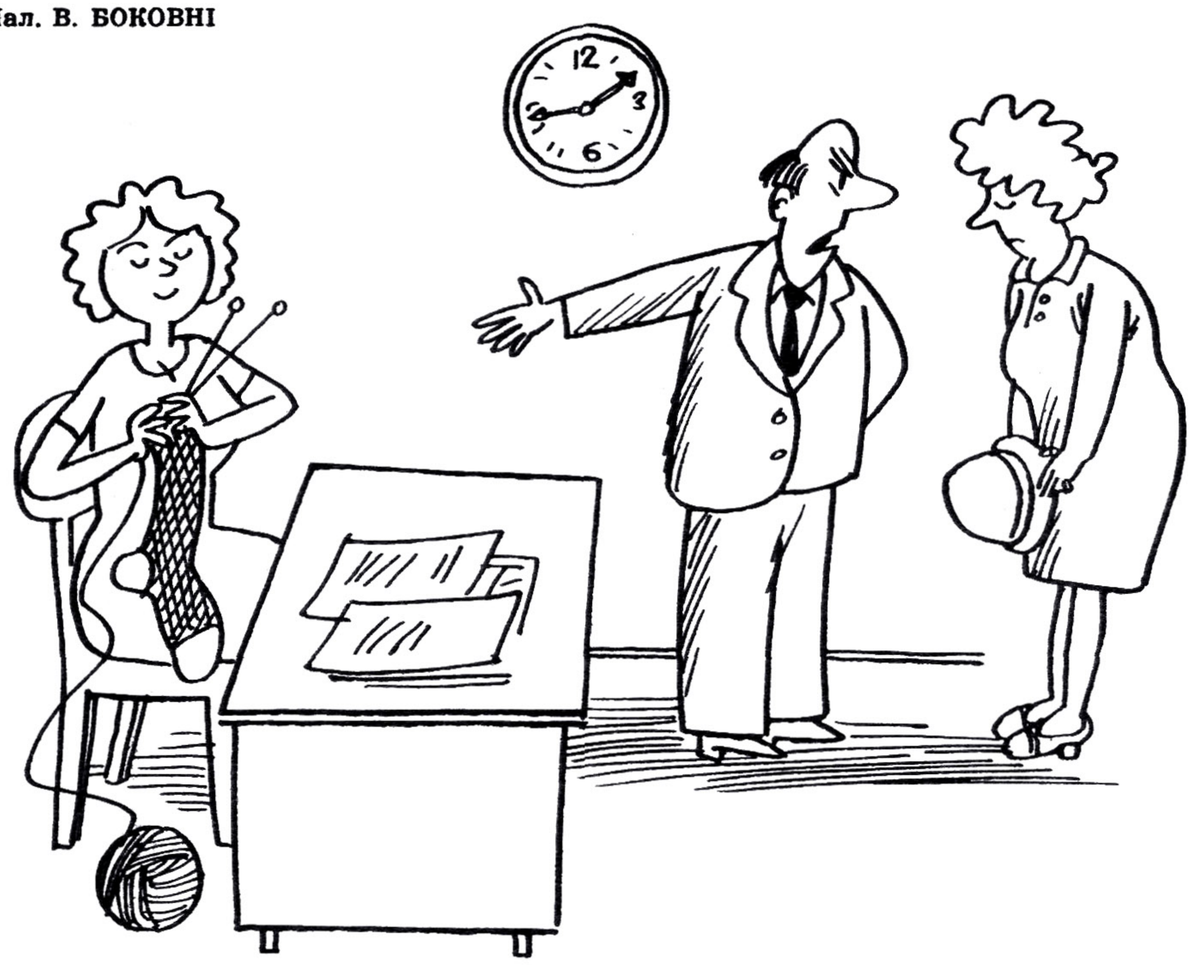

— Беріть приклад з Ольги Іванівни: вона в робочий час не бігає по магазинах. Вона завжди на місці!

Фразеологічний словник Перця

НІ КУЄ, НІ МЕЛЕ...

...керівництво Гребінківського побутового комбінату Полтавської області, до якого більше року звертається громадянка Чиж Н. Г. (с. Григорівка) з проханням повернути костюм, зданий для пофарбування ще в грудні 1977 року (номер квитанції — 91191).

...правління колгоспу ім. Свердлова (голова — Гаврилюк В. Є.) та Широчанська сільська Рада (голова — Семенов П. М.) Солонянського району на Дніпропетровщині, які б мали потурбуватися про будівництво клубу в с. Шестипілля, розпочате ще десять років тому.

...Вінницький облмісцевпром, котрий має забезпечити сільські кооперативні магазини зварними духовими, пічними та піддувальними дверцятами, віконною замазкою. Щоправда, керівники згаданої солідної організації кивають на своє міністерство: воно, мовляв, винне, бо не дає металу, крейди для виготовлення отієї продукції. Але ж сільським кооператорам від того кивания не робиться тепліше.

Поки думають-гадають...

«...Глянув би ти, Перче, хоч одним оком, що твориться у нас ранком на зупинці «Кільце», коли ми з Прип'яті їдемо до Головного корпусу (а відстань туди — майже чотири кілометри)...».

«...Приїдь, Перче, подивися, як возять на будівництво Чорнобильської АЕС робітників із сіл Ново-Шепеличів, Лельова, Мартиновичів, Діброви, Стечанки та ін.».

(З листів робітників-будівельників Чорнобильської атомної електростанції)

Ми робочий клас — монтажники — з
Петром.
В нас і праця, і дозвілля все — разом.
Ми ні в чім не підкачаєм, зробим в строк;
От недавно — ще здали енергоблок.
А такій події, певно, кожен рад:
Це державі — ще мільйончик кіловат;
Електричний струм в колгосп і на завод,
Щоб заможніше, щоб краще жив народ.
Ми — монтажники з Петром, робочий клас...
А тепер я розкажу, як возять нас,
Що в автобусах щодня в «години пік»
І службовець зазнає, і робітник
(Хай задумається хтось, почувши це!..).
Є зупинка в нас, під назвою «Кільце».
Тож із неї я й Петро, товариш мій,
Їдем в напрямку, де корпус Головний.
От приходим, як завжди. Народу — тьма.
Як завжди, чомусь автобусів нема.
Бачу, друг мій на годинник позира:
— Ой, Антоне, на роботу нам пора!..
А тим часом все довкіл уже гуло:
Душ із триста, як не більш, людей найшло.
Раптом крикнув хтось:— Автобуси! — І ось

На «Кільці» стовпотворіння почалось.
Зашуміло, сколихнулось все кругом...
До автобуса рвонули й ми з Петром —
Пробиваємось між натовпу вперед...
А товариш мій, скажу я вам, атлет,
Фізкультурник... Тож до мене він гука:
— За мого, Антон, тримайся піджака!
Я тримався... Так ми й сунулись-повзли.
Недалечко від дверей уже були,
Та зненацька хтось як двине, як штовхне —
І від друга відокремили мене.
Бачу я: Петро уже в автобус вліз,
А мене, як у лещатах, натовп стис.
Я стою, зітхаю — доленько гірка!..
І в руках тримаю клапоть піджака.
На автобус поглядаю — боже мій! —
Він хитається й трясеться, мов живий.
Там народу — близько сотні вже, мабуть. —
Кожен вчасно на роботі хоче буть.
От і я — стою й сумую: що робить?
Хоч би ж ногу на підніжку примостить!.
Аж дивлюсь: Петро з дверей рукою — мах:
Через голови правицю він простяг,
Ухопив за шкірку й висмикнув мене...
Справжній друг — той докумека, той збагне.
...Краще б друг і не тягнув мене туди.
Ой, набрався в тім автобусі біди!
Вже й забувся — чи стояв я, чи висів,
Потім, знаю, що на когось ніби сів.
Після того я сидіти вже не міг —
Бо на мене хтось раптово зверху ліг.
Той, що ліг, видать, добрячий молодець —
Так притиснув, що, мабуть би, був капець:
Сам я чув, як почало тріщать ребро...
Та, спасибі, врятував мене Петро...
І, до речі, хоч спортсмен він, хоч атлет,
А й йому ледь не зламали там хребет...
Та що ми? Ми — чоловіки, козаки.
А в автобусі були іще жінки, —
Так би мовити, прекрасна наша стать! —
Як-то їм усе терпіть-переживать?!.
...Ой, начальники, спитать я хочу вас:
Хіба ж можна так возить робочий клас?!

Але, на жаль, возять. Приблизно за таким же принципом, як із прип'ятського «Кільця», возять із ближніх та далеких сіл і районів, іноді мало не за сотню кілометрів. Протягом дня автобусам треба перевезти близько 6 тисяч робітників і службовців. А їх, автобусів, не вистачає, часто ламаються, виходять з ладу й ремонтувати фактично їх ніде. Згідно з графіком, на маршрут повинно виходити 36 машин, але Іванківське автотранспортне підприємство № 09038 (директор Давиденко В. А.) та підпорядкована йому Чорнобильська автоколона (начальник Рогальов П. І.) щоденно не додають десять-одинадцять автобусів. Тому на зупинках скопичуються сотні пасажирів, тому автобуси привозять робітників із запізненням, від чого псується настрій у людей, страждає виробництво. Зараз на Чорнобильській атомній електростанції діють два енергоблоки загальною потужністю два мільйони кіловат. У перспективі потужність АЕС має вирости в декілька разів. Населення Прип'яті у найближчі роки збільшиться, принаймні, удвічі. За такого становища, цілком зрозуміло, Іванківському автопідприємству, розташованому за сімдесят з гаком кілометрів, явно не під силу розв'язати транспортну проблему на Чорнобильській АЕС. Прип'яті конче необхідна своя автоколона, з технічно-ремонтною базою. Питання це дебатується в різних інстанціях уже кілька років. І хоч будівельне управління АЕС уже виділило місце для автогосподарства й готове саме вести будівництво, справа рухається дуже й дуже повільно. Спершу два роки «тягнуло гуму» Іванківське АТП, якому було доручено виготовити проектно-кошторисну документацію, потім та документація лежала в Київському обласному управлінні автомобільного транспорту, зараз — застряла десь у Міністерстві автомобільного транспорту УРСР. Міністерство і не відхилило проекту і не затвердило. Думає...

Поки дума міністерство і гада,
З автотранспортом у Прип'яті — біда:
Їздять-стогнуть не лише Петро й Антон...
Як? Чого? — Читай спочатку фейлетон...

Ів. НЕМИРОВИЧ,
спец. кор. Перця.

КНИГОЛЮБ

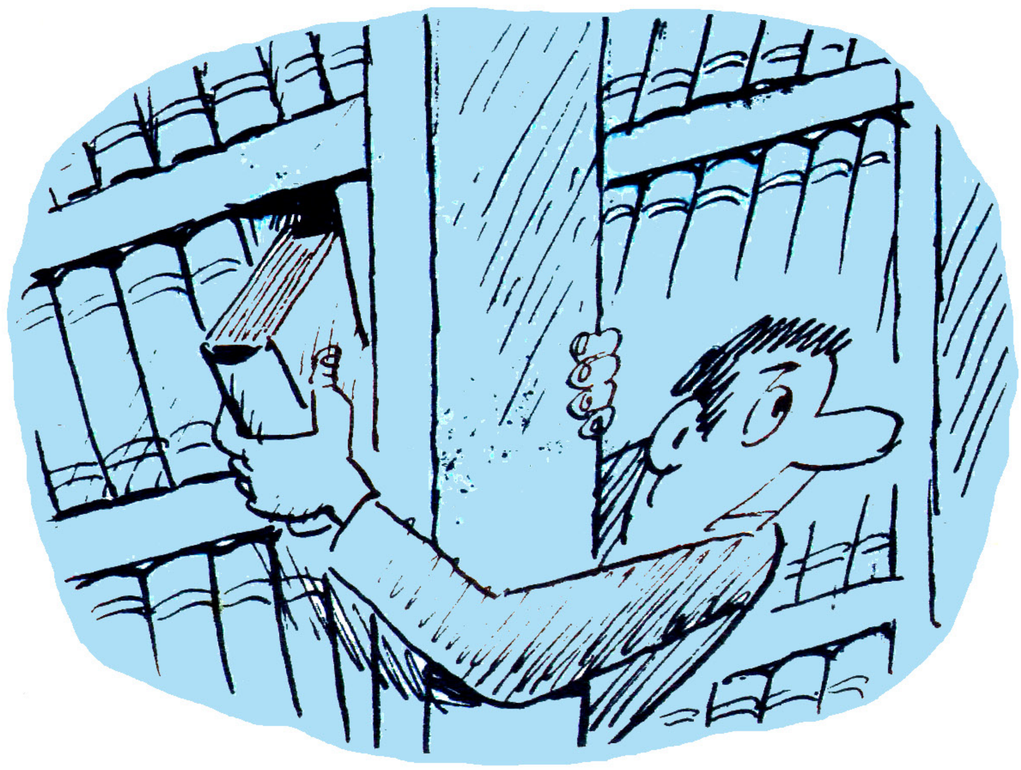

ГУМОРЕСКА

— Так, я розуміюся на книжках і вмію відрізнити зерно від полови, — хвалився господар дому після доброї чарки і смачної вечері. Він переможно глянув на гостей і додав:

— Пішли до кабінету. Покажу, що маю...

У кабінеті геть усі стіни — від стелі до підлоги — були заставлені стелажами.

— Ого, ціла бібліотека! — заздрісно вигукнула Дуся-Діана. — Клас!

— А як же інакше? — мовив хазяїн. — Книги — джерело знань.

Іллюша, молодий очкарик у строкатому піджачку, тоном фахівця мовив:

— Розкішні фоліантики... — Він не міг відірвати погляду від стрункіх рядів книг, йому хотілося зануритися в них, але зупиняла табличка: «Даремно нишпориш — книги додому не видаються». Тому Іллюша зітхнув і сів поруч із вайлуватим хіміком Володею.

— З книгами стає все гірше й гірше, — поскаржилася Дуся-Діана, дамочка середніх літ і невизначеної професії. — Як передплата на порядного письменника, так мало не міліція у дворі.

— От і чудово! — вигукнув Іллюша. — Я вітаю черги у книжкових магазинах. Це ж не за хлібом!

— Але треба мати особливі підпільні знайомства, щоб добути хорошу книжку, — сказав Володя.

Господар таємниче всміхнувся і зняв із полиці якийсь том.

— Нічого подібного, друзі мої! Ніяких знайомств! Трохи особистої винахідливості і здорового нахабства. Ось Марина Цвєтаєва, рекомендую. Приніс тиждень тому.

— Де дістав?! — простогнали гості.

— Уявіть, у нашій рідній бібліотеці!

— Там же добув «Майстра і Маргариту»,— підтвердила дружина господаря, білява молодичка, закохана у свого пана і повелителя.

— Як же це? — здивувалися гості.

Він пояснив:

— Дуже просто. Я взяв ці книги почитати, а потім сказав, що загубив їх. «Майстра і Маргариту» потоптав бугай, коли я їздив до мами на село, а вірші Цвєтаєвої вирвав із рук шалений потік повітря в електричці. Я покаявся і сказав, що готовий оплатити їхню вартість у... якомусь там розмірі.

— І тебе не послали під три чорти?!

— Бібліотекарка — старенька жінка, якій я подобався як інтелігент і активний читач, — побідкалася, але куди дінешся. Грошей не взяла, але я приніс натомість «Крик у кишлаку» — детектив і «Штучне запліднення свиноматок» — науково-популярну літературу. От і викрутився...

Гості зашуміли. Хімік Володя гаряче мовив:

— Усе ж таки красти книги — непорядно! Якщо кожний буде виносити з бібліотеки цінні видання...

— Кожний — не буде, — заспокоїв його господар. — Але просто гріх не взяти хорошої книги, коли вона так близько лежить. Ось, приміром, у мене Пастернак, — він дістав із полиці книжку зі штампом «Дитяча бібліотека міста Пирятина». — Спробуй тепер купити! А через десять років їй взагалі ціни не буде!

— Все одно: красти — непорядно, — пробубонів Володя. — До тебе ставляться з довірою, як до культурної людини... Відкритий доступ у бібліотеках — ходи, вибирай...

— Хіба це крадіжка? — посміхнувся господар. Він був у доброму гуморі: його бібліотека сподобалась гостям — він це бачив. — Украсти книжку — хай пробачать мені педанти! — це той же обряд викрадення нареченої. Її, я маю на увазі наречену, виносять під буркою на руках і мчать на баскому коні! Отак і з книгою. Тільки без коня та без бурки. Головне, друзі мої, щоб книга потрапила у добрі руки, у руки людини, яка точно визначить її вартість...

Він знову переможно подивився на гостей. У цю хвилину усміхнена господиня внесла каву й тістечка. Загасили верхнє світло, затишно розмістилися на м'яких диванних подушках, і Дуся-Діана розслабленим голосом попросила:

— Володю, почитайте нам раннього Блока...

...Випровадивши останнього гостя, господар солодко позіхнув і, вже одягнувши піжаму, ще раз ковзнув поглядом по полицях.

Раптом він підскочив, як опечений: в одному ряду не вистачало книги.

— Ніно!! — заволав не своїм голосом. — Ти не брала Фейхтвангера?!

Дружина прибігла з кухні перелякана, з рушником у руці.

— Ні! Чого ти кричиш?

— А читати нікому не давала? Пригадай!

— Ні. Точно пам'ятаю...

Він схопився за голову і почав бігати по кімнаті, присідаючи, як від болю.

— Що таке? Що трапилось?

— Якась свиня вкрала сьомий том! — він застогнав і повалився на диван.

Як крізь сон до нього доходили слова дружини про бурку і баского коня.

— Облиш дурні жарти! — закричав він грізно. — Ну, хто це може бути, хто?! Усі ж книжники, чесні, порядні люди!

Дружина знизала плечима і усміхнулася:

— Яка різниця — хто! Головне, щоб книжка потрапила в добрі руки!

Валентина ДУБ.

м. Київ.

ФОТО НА ЗГАДКУ

Мал. Є. МИЛУТКИ

МУЛЬТИК З ПЕРЦЕМ

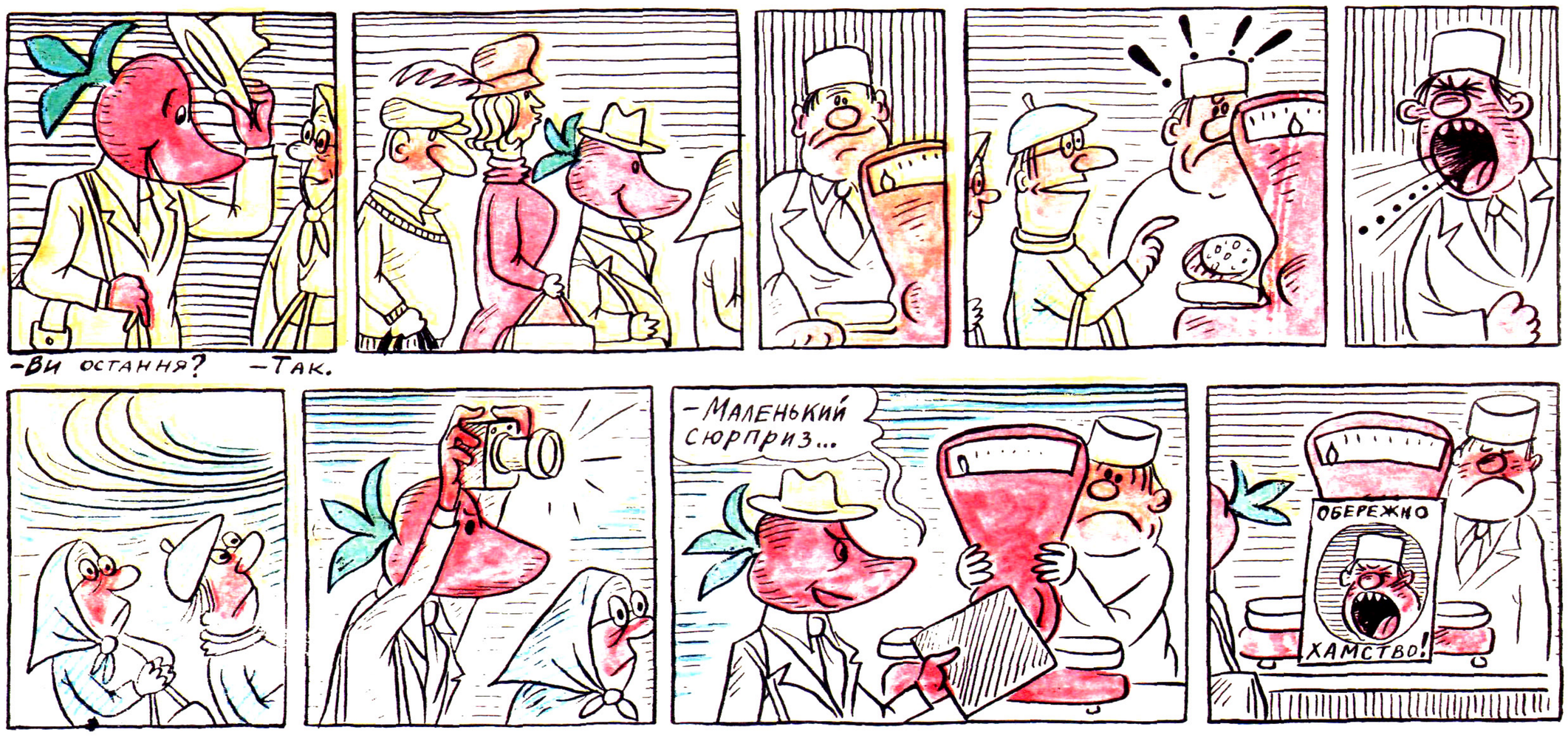

Вітаємо ювілярів

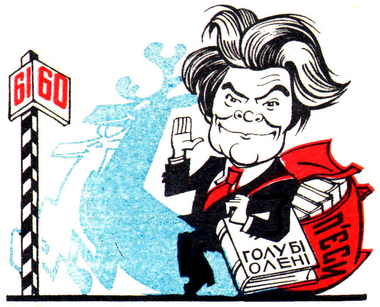

Драматурга Олексія КОЛОМІЙЦЯ з його першим 60-річчям.

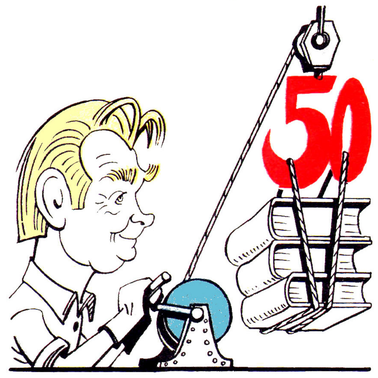

Письменника Юрія МУШКЕТИКА з його першим 50-річчям.

Поета-байкаря Полікарпа ШАБАТИНА з його першим 60-річчям.

Дружні шаржі А. АРУТЮНЯНЦА

УРОК ВИХОВАННЯ

У дитячому садку радгоспу «Рудьківський» на Чернігівщині — близько п'ятдесяти Оленок, Марійок, Катрусь, Івасиків, Ромчиків і Сергійків.

За останні роки їхнім життям-буттям поглиблено цікавилася добра сотня дорослих. Це були дяді і тьоті, які перевіряли скарги, що надходили з цього дитсадка. Не від його юних вихованців, звичайно. Для скарг вони ще не встигли набути відповідного досвіду і грамотності. Якби не ця об'єктивна обставина, то, можливо, поскаржились би й вони. Тим паче, було на що.

Приміром, на одноманітну й несмачну їжу, до того ж позбавлену калорій. Траплялося, що сніданки та обіди готувалися з великим запізненням.

Або ж на холоднечу, котра постійно стояла у приміщенні садка. Окрім літа, природно.

Чи на відсутність води, позаяк вийшла з ладу водонапірна башта.

На те, що не було іграшок, пластиліну, кольорових олівців, паперу, різного спортивного причандалля. Що у дворі не були обладнані ігрові майданчики.

На те, що у дитсадок рідко заглядали медики.

Що діти зі старшої групи ніколи не спали вдень, оскільки для них не спромоглися придбати ліжок...

Неймовірно? Саме так. І саме тому, що ці факти неймовірні, що вони існували роками, що для виправлення становища ніхто нічого не робив, — саме тому і йшли у різні інстанції скарги. Їх писала вихователька Людмила Конишевська. Й не тільки вона. Але вона — найбільше.

У тих скаргах Л. Конишевська повідомляла й про зриви у навчально-виховній роботі, про відсутність потрібних наочних посібників, методичної літератури, про те, що в дитсадку не проводилися батьківські збори і навіть не було обрано батьківського комітету. А все це призводило до того, що вихованці старшої групи, приходячи у перший клас, виявлялися підготовленими до навчання в школі не у тій мірі, як належить за педагогічними нормами та правилами...

Скарги вихователки перевіряли представники Бобровицького районного відділу народної освіти і визнавали їх обгрунтованими.

Перевіряли представники районного комітету профспілки працівників сільського господарства і теж погоджувалися з критикою.

Перевіряв райвиконком і доходив висновку, що факти відповідають дійсності.

Перевіряв райком партії і робив той же висновок.

У різні вищестоящі організації надсилалися відповіді одного змісту:

«Недоліки в роботі дитячого садка мають місце. Завідуюча дитячим садком Майко Г. Д. працює сім років, але спеціальної освіти не має, сама за спеціальністю зоотехнік. Через свою некомпетентність у питаннях роботи дошкільного закладу не може об'єднати колективу правильно організувати режим роботи садка й відстояти інтереси працівників. Пропозицій і зауважень перевіряючих щодо поліпшення роботи садка не виконує, у своєму колективі авторитетом не користується...».

Це, між іншим, витяг з листа голови райвиконкому Б. І. Гори.

Так от: скарги собі йшли, перевіряючі їх перевіряли, відповідні установи робили відповідні висновки, а в дитсадку ніяких змін не відбувалося. І лише тому, що садок підпорядкований не райвно, а радгоспові, дирекцію і робітком якого чомусь цілком влаштовувала зоотехнік у ролі завідуючої. І Галину Дмитрівну Майко захищали, як тільки могли. Захищали, незважаючи на те, що райвідділ народної освіти тричі(!) настійно вимагав од керівників «Рудьківського» якнайшвидше замінити Майко.

Коли ж захищати стало вже просто незручно, її звільнили за власним бажанням і тут же призначили медсестрою. У цьому ж дитсадку. А завідуючою поставили обліковця Валентину Тимофіївну Калюжну, яка уславилася в селі Рудьківці тим, що свого часу влаштувала на фермі бійку з колегою, за що її судив товариський суд.

Найяскравішим моментом у недовгій педагогічній діяльності В. Т. Калюжної було убивство нею — на очах юних Оленок та Івасиків — собаки, що випадково забігла на територію дитсадка. Правда, Валентина Тимофіївна водночас продемонструвала і певну гуманність, поховавши загиблого друга людини — теж на очах Івасиків і Оленок — у власноруч викопаній на цій же території ямі... В усьому ж іншому робота Калюжної нічим не відрізнялася від роботи її попередниці.

Отож немає нічого дивного у тому, що скарги продовжували йти.

І це, зрештою, набридло дирекції радгоспу та робітничому комітетові профспілки. Й 11 жовтня 1978 року за поданням робіткому, який очолював В. С. Половець, директор радгоспу М. П. Бідний звільнив з роботи... вихователькy Людмилу Конишевську, а заразом і няню Валентину Бредюк, яка теж писала про порядки у дитячому садку. Наказом № 164 обидві вони — буцімто за халатне ставлення до своїх обов'язків — були переведені робітницями на молочнотоварну ферму.

За одним ритом Г. Д. Майко, яка сім років доводила дитсадок до ручки — і таки довела! — одержала підвищення: з медсестер перейшла у виховательки, прийняла групу, з якою працювала Л. Конишевська. Отже, дипломованого педагога прогнали на ферму, а дипломованого зоотехніка уперто тримають там, де зоотехнікові аж ніяк не місце. Дуже цікава ситуація вийшла, чи не так? Особливо коли врахувати, що фахівці у господарстві — на вагу золота... Ось такий урок виховання дали керівники радгоспу тим, хто виносив із хати сміття.

Що можна ще додати? Ну, те, що після втручання Перця звільнили з посади завідуючої — правда, за власним бажанням — В. Т. Калюжну. Дитсадок наприкінці минулого року очолила людина з вищою педагогічною освітою, котра уже добилася певних позитивних зрушень.

А от із Людмилою Конишевською та Валентиною Бредюк — усе без змін. Першу в радгоспі дружно ганять як ... наклепницю, а другу — як неробу та ще й пліткарку. Хоча дуже легко переконатися, що це — випадки колишніх завідуючих садком. Як сказав другий секретар райкому партії М. В. Іванченко — «Усе, про що писала Конишевська відносно обстановки у дитсадку, — абсолютна правда».

І хоч — повторю — цією справою займалася загалом добра сотня дорослих (удвічі більше, ніж усіх вихованців дитсадка), притому дорослих, які мають і змогу, і владу, — ніхто з них поки що не зробив нічого, щоб відновити справедливість. Щоб дати винуватцям справжній урок виховання — урок чесності й принциповості.

В. ЧЕПІГА.

Чернігівська область.

Мал. В. ГЛИВЕНКА

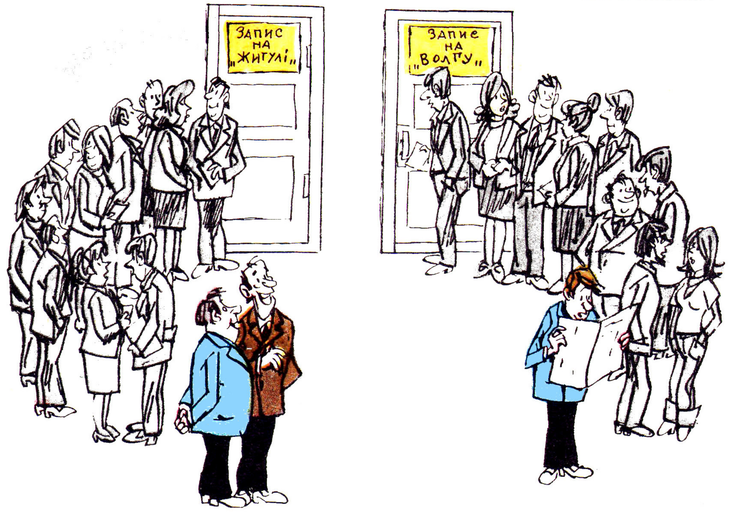

— Ну й Петренко! А ще вчора плакався, що ледве зводить кінці з кінцями...

ДАЛИ ПЕРЦЮ!

Хто з молоді не мріє стати сильним, сміливим? Звичайно кожен. Отож у багатьох наших містах існують спортивно-технічні клуби ДТСААФу. А керівники цих клубів, природно, повинні бути прикладом, взірцем для підростаючого покоління. Є такий клуб і у місті Кремінній. А начальником цього клубу працює Бахмутенко І. Є. Тільки про який приклад може йти мова, коли серед молоді, що відвідує цей клуб, тільки й чути розмови про зловживання та порушення, які припускає у своїй роботі Бахмутенко, — писали у своєму листі до Перця жителі Кремінної.

На цей лист заступник голови Центрального Комітету ДТСААФ УРСР А. Т. Голодняк повідомив редакції, що вказані у листі факти при перевірці підтвердились. Бахмутенка притягнуто до партійної відповідальності і з посади начальника клубу звільнено. Ворошиловградський обласний комітет ДТСААФ ужив необхідних заходів для оздоровлення ділової обстановки в клубі.

Мал. О. МОНАСТИРСЬКОГО

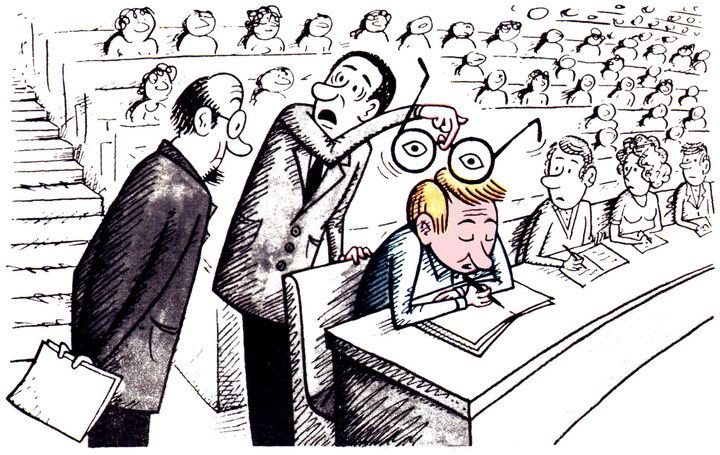

— І ось так з першого курсу.

ЗАОЧНЕ КОХАННЯ

ГУМОРЕСКА

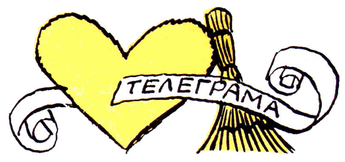

Марку Павловичу Коханенку й двадцяти п'яти не стукнуло, як він взявся керувати конторою «Заготшиньйон». Одне слово, по службовій лінії Марку Павловичу фортунило, а от у коханні не поталанило. Прямотаки не щастило людині і квит! Чи тому, що у нього голос був писклявий, чи може, тому, що підборіддя роздвоєне. Хто його зна, але ні у дівчат, ні у молодиць товариш Коханенко успіху не мав.

Одні казали, що у нього нібито обличчя не вольове. Інші говорили відверто: негарний.

Він же закохувався у жінок з першого погляду і навіть... заочно. Проте кохання залишалось без взаємин, проходило, як трамвай під вікнами кабінету.

Та ось одного грудневого ранку товаришу Коханенку принесли телеграму:

«Дорогий Марку Павловичу крп Вітаю Вас з святом крп Бажаю щастя крп Ваша Маша».

Щось тепленьке-тепленьке заворушилось у грудях Марка Павловича. В горлі пересохло. На чолі виступили краплі поту.

— Радість ти моя! — він притис холодний аркуш до гарячого серця. — Нарешті ти дала мені про себе знати!

Він довго вдивлявся в рівненькі рядки телеграми і бачив перед собою струнку дівчину з каштановим волоссям... Поглянув на двері, притис ще раз до грудей і ніжно-ніжно поцілував заповітний аркушик. Потім тремтячими руками сховав телеграму до сейфу, де зберігалися службові папери.

Після цієї події товариша Коханенка як підмінили. Приходив на службу на цілу годину раніше. Приходить — і до сейфу. Дістає телеграму і перечитує.

— Доброго ранку, Машо! Де ж ти, моя зоре? Хоч адресу свою повідом.

В обідню перерву — люди на обід, а Марко Павлович до сейфу...

І так щодня. Поволі щезли апетит, сон. Чоловік змарнів. Деякі молодиці навіть співчутливо почали кидати оком на нього.

Весною секретарка контори пішла в декретну відпустку. Марко Павлович звелів, щоб листоноша всю пошту заносив персонально йому. Аякже! Він нетерпляче чекав від Маші вісточку!

І ось в один з передсвяткових днів листоноша вручив йому аж дві телеграми, і обидві від Маші! Тільки одна на його ім'я, а друга — Семену Тимофійовичу Крутьку — головному бухгалтеру контори. Обох Маша вітала з святом. Обох називала дорогими, обом закінчувала «Ваша».

Незабаром Коханенко одержав ще дві телеграми. Потім ще дві... Крутьку телеграм вирішив не віддавати.

Службовці контори відчули деяке охолодження у відносинах між начальником і головбухом. То головбух не заслужив, як було раніше, прогресивки, то його перестали обирати до президії під час урочистих зборів, то в доповіді начальника він виглядав не в рожевих, як колись, а у дещо темніших фарбах. Словом, головному бухгалтеру залишилось одне — подати заяву за «власним бажанням».

Саме тоді, коли назрів цей критичний момент, до контори зайшла колишня прибиральниця. П'ять років тому її, тьотю Машу, колектив контори проводив на пенсію.

— Що ж це ви, Марку Павловичу, — звернулась вона до товариша Коханенка, — не відповідаєте на мої вітальні телеграми? Чи, бува, не зазналися? Не таким ви були раніше, коли я ще у вас технічкою працювала.

В очах Коханенка стало темно-темно.

* * *

Через два дні головбуху за наказом Марка Павловича виплатили прогресивку... За всі дванадцять місяців. А на додаток ще й тринадцяту зарплату.

Іван ГАЛИЦИН.

м. Вінниця.

МОГИЛЬНИКИ З РОЗМАХОМ

З датськими гробокопами широкий світ знайомий, зокрема, завдяки славнозвісному англійському драматургові Вільямові Шекспіру: як відомо, у своєму безсмертному «Гамлеті» він вивів двох представників цієї професії. То були звичайні собі гробарі, які чесно робили невеселу справу. Одне слово, мали діло з конкретними покійниками, як могильникам і належить.

У сучасній же Данії іншого кшталту могильники завелися: вони уже мало не живцем людей хоронять. У кожному разі загодя думають про могили для своїх живих-здорових співвітчизників. Навіть прикинули, скільки їх мають поховати. Вийшло не мало не багато, а щось із два чи й три мільйони.

Хто ж вони, оті сучасні колеги давніх шекспірівських гробокопів? А втім, що це ми кажемо?! Чесні гробокопи, безумовно, обома руками відхрестилися б од таких «колег!» Навіть порівняння з ними сприйняли б за особисту образу! Та й ідеться, власне, зовсім не про працівників сумної похоронної служби, а про поважних панів генералів у мундирах датської армії.

Щоб усе зрозумілішим було, дозволимо собі процитувати тут кілька рядочків із одного цілком таємного документа, що покоїться в надрах датського військового відомства. Щоправда, таємниця та уже теж у розряд небіжок перейшла, бо датська газета «Ланд ог фольк» той документ опублікувала. Отож у ньому (цитуємо) пишеться: «На випадок виникнення в країні воєнної ситуації слід підібрати кілька місць для масового поховання людей...».

А далі йдуть уже цілком конкретні вказівки, якою мусить бути глибина могили для отих двох чи трьох мільйонів, та інші специфічні настанови.

Як повідомляють із Данії, десь на півночі країни вже й місце для одного такого запланованого кладовища облюбовано. Поки що на якихось десять-двадцять тисяч чоловік.

Треба сказати, що до цієї похоронної ідеї датські генерали не самотужки дійшли. Є у них співавтори. Сидять вони у штабах НАТО. Звідти й надійшли відповідні вказівки, а датські могильники у генеральських мундирах уже заповзялися їх у життя втілювати. Однак, на думку інспекторів із НАТО, заповзялися іще не дуже ретельно. Отож ті інспектори, переказують, навідавшись у Данію, завдали тамтешнім генералам прочуханки. Мовляв, гайнуєте час, а на вашу Данію якщо не завтра, то післязавтра можуть атомні бомби звалитися.

Щоб розпалити антирадянські пристрасті, довести, що вони не даром хліб їдять, натовські «яструби» залякують люд побрехеньками про «радянську загрозу». Що ж до датських мілітаристів, то вони не тільки стараються на цій невдячній ниві, а й перебрали, як бачите, на себе роль могильників...

Шекспірівські гробарі, як відомо, були не проти того, щоб принагідно пофілософствувати на теми життя і смерті. Натівські гробокопачі — не філософствують: вони ведуть розмови тільки про смерть. Грубі, облудні розмови, розраховані, зокрема, і на те, щоб виправдати в очах громадськості свій невгамовний апетит до дзвінкої монети, непомірні військові витрати.

Я. ВАЛАХ.

Пропагандисти буржуазного способу життя намагаються зобразити жорстокий експлуататорський лад як чудесну гармонію труда і капіталу. Насправді ж ця «гармонія» має вигляд...

ОСЬ ЯКИЙ!

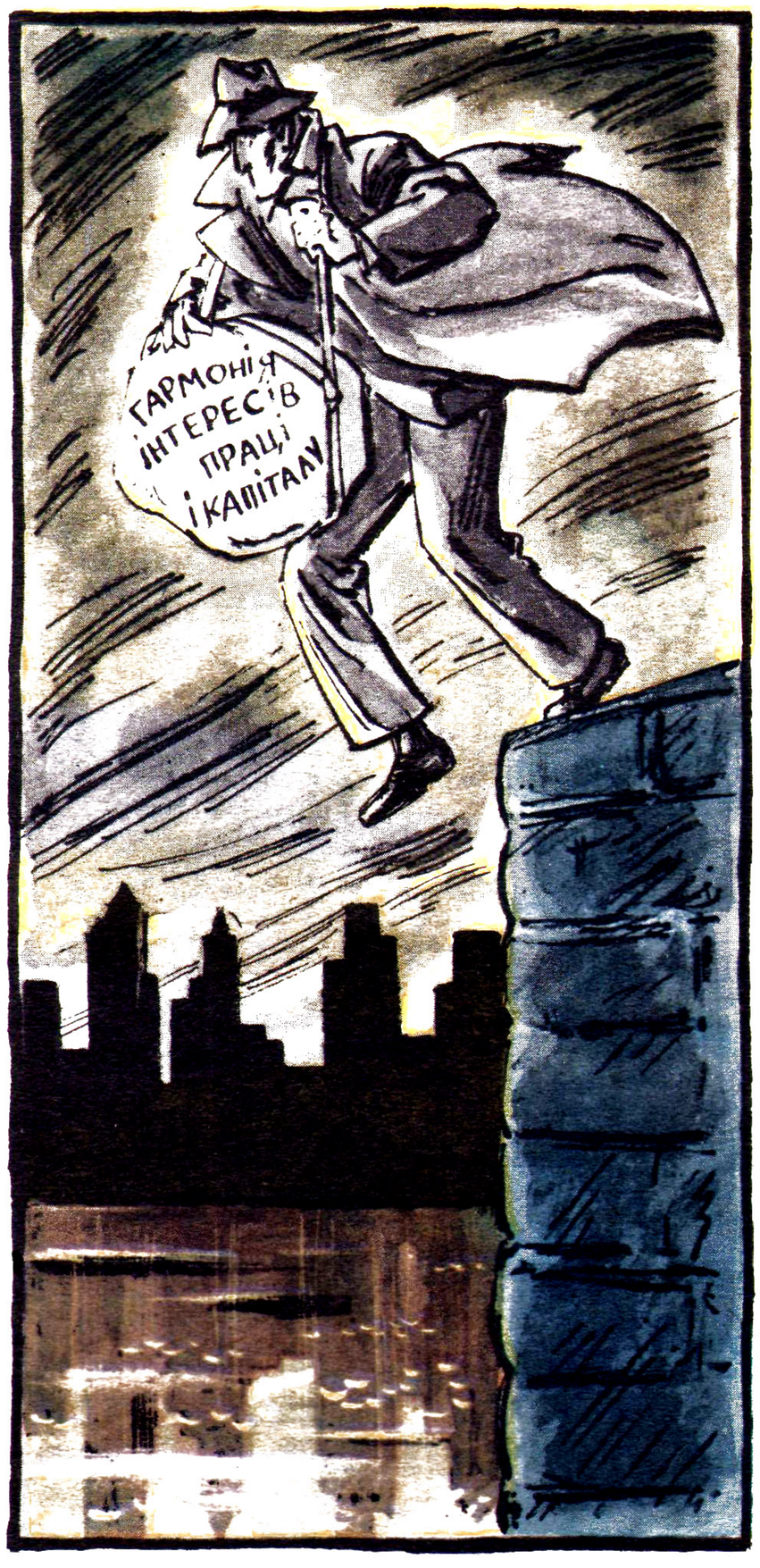

Мал. Ю. СЕВЕРИНА

ЗАМІТКИ З ПРИМІТКАМИ

СИЛА ОДНОГО ПРОЦЕНТА

Американському лікареві і соціологові Гарвею Бреннеру конгрес Сполучених Штатів доручив провести широкі дослідження з наболілого питання: «Як впливає безробіття на здоров'я людини, її психіку, мораль і соціальне середовище?»

Доктор Бреннер поринув у статистику, а виринувши, довго не міг отямитися. Бо статистика незаперечно свідчила, що коли кількість безробітних у відношенні до кількості працюючих зростає на один процент, то:

а) загальна смертність у країні зростає на 1,9%;

б) кількість убивств — на 5,7%;

в) кількість самогубств — на 4,1%;

г) смертність від захворювань серцево-судинної системи — на 1,9%;

д) смертність від цирозу печінки — на 1,9%;

е) кількість в'язнів у тюрмах збільшується на 4,0%;

є) кількість нових пацієнтів у психічних клініках — на 3,4%;

Примітка. Ось і маємо іще одну ілюстрацію до загальновідомої істини, яка гласить, що у природі існує взаємозв'язок явищ. У даному разі — в природі капіталістичного світу, звісна річ.

ЧЕСТЬ МУНДИРА...

Два нахабні злодії, що вправлялися на крадіжках автомобілів, нарешті потрапили до рук французької *поліції*. *Виявилися* вони... поліцаями. Під час першого допиту злодії наполягали на тому, щоб у протокол було вписано таке: «Ми крали автомобілі тільки у вільні від чергування години і ніколи не робили цього у поліцейській формі». Честь мундира — понад усе!

З ДРУГОГО ПОГЛЯДУ

Шлюбне оголошення в одному тижневику, що виходить у французькому місті Тулузі: «Маючи намір одружитися, 42-річний селянин шукає знайомства з жінкою до 35 років, яка має трактор. Прошу також надіслати фото трактора».

Видно, в даному разі мова може йти тільки про любов *з другого погляду*: перший погляд — на трактор.

ДОПЕКЛИ

Під час дискусії у Римі з питання, як справитися з проблемою нестачі місць *для стоянок автомобілів*, у газету надійшла така пропозиція одного римлянина: висадити в повітря усі будинки фінансових органів і на їх місці влаштувати стоянки. Видно, ті фінансові органи добре-таки чоловікові в печінки в'їлися.

ДОЛЯ ТАРЗАНА

74-річний Джонні Вайсмюллер, колись уславлений американський спортсмен, чемпіон США й Олімпійських *ігор із плавання*, а також відомий виконавець ролі Тарзана в однойменному фільмі, тепер лежить у голлівудській лікарні. Зовсім зубожівши, він чотири роки тому іще працював швейцаром у одному з готелів Лас-Вегаса.

СЛОВНИЧОК-ЖАРТІВНИЧОК

ГОЛКА — сітка футбольних воріт.

РАДИСТ — порадник.

Ж. КАРПУСЬ.

ФАТАЛІСТКА — наречена.

СКРИПІТИ — грати на скрипці.

ЗБИТОК — травмований футболіст.

М. СТОЛІН.

ЛІНІЙКА — лінива жінка.

РАКОВИНА — місце, де водяться раки.

Василь КРАВЧУК.

Мал. В. БОКОВНІ

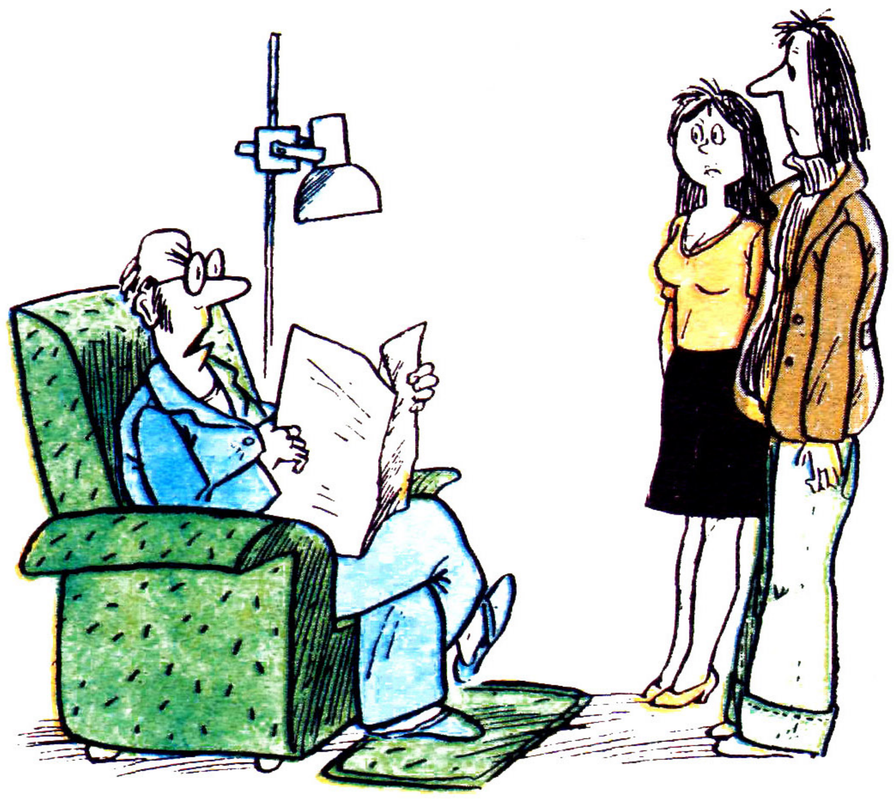

— Спочатку знайдіть няньку, а потім уже поговоримо про одруження.

НАЧАЛЬНИК

УСМІШКА

Коли начальник цеху пішов на пенсію, мене призначили на його місце.

«Тепер усе буде не так, як раніше, — вирішив я. — Працюватиму, як слід, а не так, як він: увесь час десь бігав, а я за нього всі питання розв'язував».

Тільки я так подумав, відчинилися двері, увійшла секретарка і сказала:

— Василю Григоровичу, вас головний інженер на перевірку викликає!

«Ну що ж, — подумав я вдруге. — Після перевірки буду справами займатися».

Після перевірки була нарада, а пізно ввечері, повертаючись додому, я згадав, що за весь день жодного разу не навідався у цех. А завтра знову треба починати робочий день з наради: директор заводу збирає у себе усіх начальників відділів та цехів.

Якось на одному з засідань я дізнався, що наш цех у загальнозаводському змаганні зайняв третє місце. Я подзвонив заступникові і сказав:

— Третє місце — це непогано. Але можна ще краще.

— Можна, — погодився заступник. —У мене є пропозиції. Коли я вас побачу?

— Скоро, — кажу, — я незабаром банкет влаштовую на честь мого виходу на пенсію. Тебе призначають на моє місце, знаєш?

— Знаю, — відповідає він, — тільки я працюватиму по-іншому...

— Що ж, — зітхнув я, — спробуй...

Ірина ФЕДОРОВСЬКА.

м. Миколаїв.

Мал. А. БОРДУНІСА

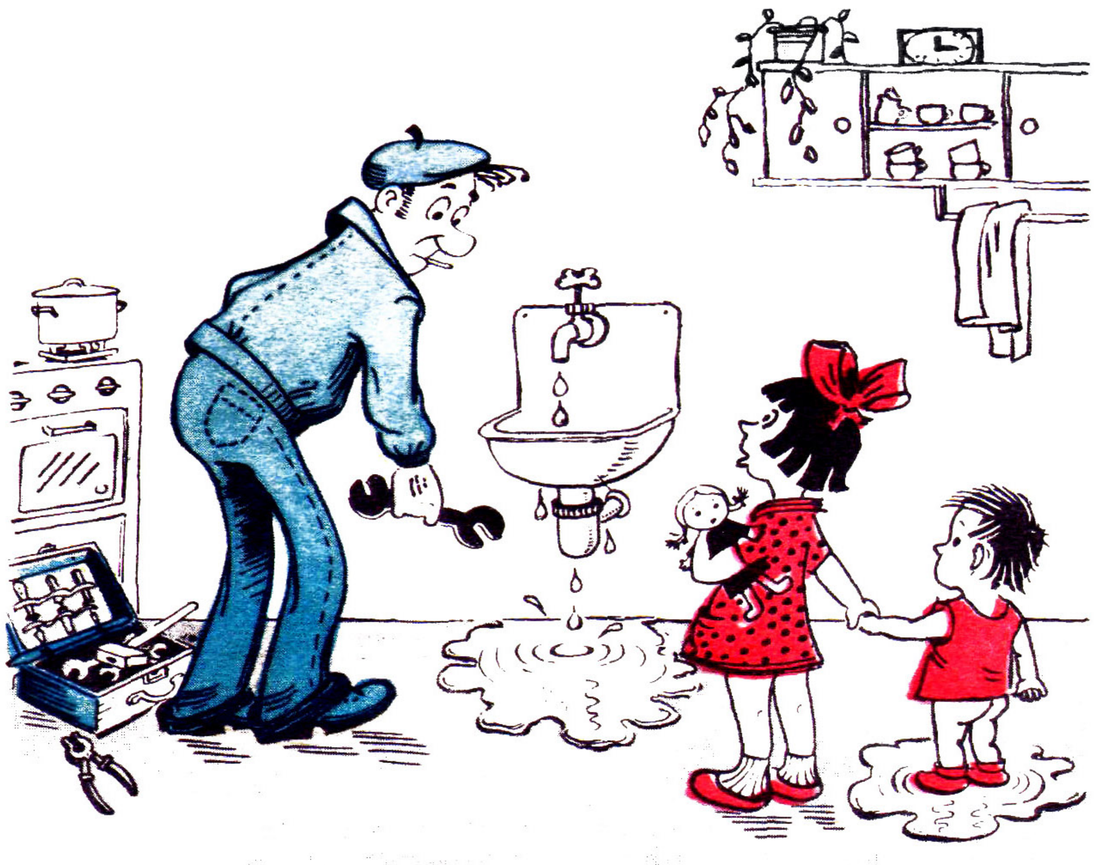

— А мого братика можете відремонтувати?

Петро РЕБРО

ІДЕАЛЬНА ПАРОЧКА

Яка то, боже, парочка була!
Він — Аполлон, вона — вважай, Венера.
Таким життя солодке, як халва.
Їм справжній рай — курінь а чи печера.

Вона його кохала одного
І більш нікого не хотіла знати.
Була за нього ладна і в огонь,
Хоча і не приносив він зарплати.

Байдужа до нарядів і кольє,
Брів не щипала, вій не ліпила,
Не бігала в крамниці й ательє,
І навіть перукарень не любила.

Воістину, жили — як голуби:
Удвох були від рання і до рання,
Удвох вони ходили по гриби,
Удвох — на риболовлю й полювання.

Не заздрили нікому за весь вік,
Не мріяли про гарнітури спальні.
Ну, словом, і жона і чоловік
Не те, що там зразкові, — ідеальні!

Не знали, що таке скандал, гризня,
Розлучення або сімейна драма...
Гадаєте, це — вигадка, брехня?
Я ж вам кажу про Єву і Адама!

ПОГОМОНІЛИ

Оце зустрів його я вчора.
Оскільки, бачу, не мину,
Питаю: — Як житуха, Жора?
— Ну!

Штиблети в нього на платформі.
Опух, неначе після сну.
Питаю: — Як здоров'я? В нормі?
— Ну!

Не розтуляє навіть рота:
Чи з'їв язик, як відбивну?
Питаю: — Як твоя робота?
— Ну!

Стовбичу, нікуди-бо дітись
(Не плюну ж в очі, не чкурну).
Питаю: — Як дружина? Діти?
— Ну!

Вже починаю трохи злитись,
Але розмову ще тягну.
Питаю: — Є чим похвалитись?
— Ну!

В душі на нього я лютую:
«А щоб ти!» — нищечком клену.
— Бувай! — кажу. І що ж я чую?
— Ну!

м. Запоріжжя.

НА СУДІ

— Вам розлучатися з дружиною не слід,
Адже живете з нею вкупі двадцять літ.
А позивач в одвіт судді недбало:
— Це що ж, по-вашому, страждав я мало?!

ЗДОРОВИЙ СОН

До пацієнта лікар: — Як вночі спите?
— Добряче! — той відповіда йому на те.
— Пробачте, а працюєте ви ким?
— На будівництві... сторожем нічним.

Анатолій КЛИЧКОВ.

м. Горлівка
Донецької області.

Мал. А. ВАСИЛЕНКА

ПЕРЕЧЕНЯ

ЩО ЦЕ ТАКЕ?..

Любі діти! Ваші болгарські ровесники добре знають ім'я письменника своєї країни Асена Разцветникова. Він розповів їм багато цікавих і веселих історій. Зокрема, болгарські малюки дуже люблять його вірші-загадки. Сьогодні «Перченя» знайомить з ними і вас. А допоміг у цьому поет Дмитро Білоус, який переклав їх із болгарської мови на українську.

Вранці в нашу хату, наче птиця,
прилітає книжчина сестриця,
біла, свіжа прибува до хати
і давай мені розповідати —
що в містах і селах батьківщини,
і які у світі є новини.
І розважить кожного уміє...
Та за день вона уже й старіє.
Що це таке?
Ще вона — це теж її
прикмета —
вашій книжці родичка — г...

* * *

Я раджу — пічку й ви собі купіть:
всередині пухнаста, як ведмідь.
З боків — немов гармати для
стрільби —
приоблено до неї дві труби.
Ці труби злегка зігнуті донизу,
у пічку ж не кладуть ні дров, ні
хмизу.
Але є таємниця незвичайна
у пічки пречудової цієї:
щоб вам зігрітись, треба влізти
в неї.
Що це таке?
Здогадались? Теплий дух
нам завжди дає к...

* * *

Рогань лізе на обніжок,
хоч немає в нього ніжок,
та ще й лазить по траві,
по траві, по мураві.
А на спині нав'ючене
сіделечко покручене.
Ти стрінь його край доріжки
і торкни його за ріжки —
він пірне, мов у кубельце,
у покручене сідельце.
Що це таке?
Кричить Павлик:
— Та це ж р...

* * *

Дуб видніє за селом,
на дубі тім — аеродром
і якийсь літак строкатий,
зовні трохи чуднуватий.
Ось він знявся у блакить,
та мотор чомусь мовчить.
А як сяде на купину,
затріскоче без упину —
жаби з лугу та байраку
зразу — в воду з переляку!
Що це таке?
Жабам, звісно, небезпека,
бо на дубі тім — л...

* * *

Чудасії й чудасійки
бачимо в природі:
по боках стирчать дві лійки
на одній колоді.
А колода та жива, знайте, любі
діти,
І не можна з лійок тих рідини
вцідити,
бо крізь їхні дірочки — і криві, й
тісні,
можуть лиш слова пройти,
звуки та пісні.
Що це таке?
Хто з вас відповідь шукає,
а хто просто слуха,
але кожен, певно, знає,
що ці лійки — в...

Мал. А. ВАСИЛЕНКА

З напівзабутого

ДОТРИМАВ СЛОВА

Бетховен у Дрездені слухав досить невдалу оперу композитора Паера «Елеонора». Коли після вистави Паер запитав, якої думки Бетховен про оперу, той відповів:

— Ваша опера мені настільки сподобалась, що я, мабуть, напишу до неї музику.

І Бетховен дотримав слова: він написав на той же сюжет оперу «Фіделіо».

СТОСУНКИ З БОГОМ

Видатного американського винахідника Едісона близькі його знайомі вважали людиною релігійною. Коли про це сказали Едісону, той посміхнувся:

— Справді, замолоду я часто ходив у церкву. Бачите, вона була на півдорозі між майстернею, де я проводив досліди, і житлом. Взимку я заходив до церкви, щоб погрітися, а в спеку — щоб побути на прохолоді.

Якось на запитання, чи ставити громовідвід на новий будинок храму, Едісон відповів:

— Обов'язково. Провидіння буває іноді дуже неуважне.

А коли його запитали, що для нього означає бог, то почули відповідь:

— Абсолютно нічого. Я не можу зрозуміти такої речі, що не має ваги, матеріальної форми й маси.

ЛІКУВАННЯ НА ВІДСТАНІ

Якось до відомого вченого В. Рентгена надійшов курйозний лист. Один громадянин просив вислати кілька рентгенівських променів, пояснивши, як ними користуватися. Виявилось, що у нього в грудній клітці застрягла револьверна куля, але приїхати до Рентгена автор листа не може за браком часу.

— На жаль, ікс-променів у мене зараз немає. До того пересилати їх — досить складна штука. Зробимо простіше: пришліть мені вашу грудну клітку.

КОРИСНА ПОРАДА

Одна дама спитала Бернарда Шоу, чи не порадить він їй, як стати високомудрою. На це Шоу відповів:

— Треба тільки старанно ховати свої дурні думки.

ЦІНА ПАЛЬТА

Взимку 1907 року румунський драматург Караджале зустрів на вулиці свого знайомого Тіту Фпумуштяну, щойно обраного депутатом. І коли той, не знайшовши іншої теми для розмови, почав вихваляти своє розкішне хутряне пальто, Караджале запитав його:

— А скільки коштує твоє пальто, Тіту?

— Більше трьох тисяч, — пихато відповів той.

Караджале з задоволенням погладив хутро, потім подивився на своє стареньке пальто і, хитнувши головою, м'яко сказав:

— Що ж поробиш, Тіту? Я ось не можу дозволити собі носити пальто, яке коштує більше, ніж я...

ПАМ'ЯТНИК ЗА ЖИТТЯ

Відомий італійський композитор Джакомо Пуччіні був великим оптимістом. Почуття гумору не залишало його навіть у найскрутніших ситуаціях. Одного разу він зламав собі ногу й потрапив до лікарні. Через кілька днів його відвідали друзі. Вітаючись, Пуччіні весело сказав:

— Я такий щасливий, друзі! Мені вже почали споруджувати пам'ятник!

— Не кажи дурниць, облиш ці безглузді жарти! — перелякано вигукнув один з його приятелів.

— Я зовсім не жартую, — відповів композитор і показав ногу в гіпсі.

ТОСТ

Один з гостей Рєпіна, адвокат, профан у живописі, виголосив на обіді тост, закінчивши його такими словами:

— Хай живе Ілля Юхимович Рєпін, автор геніальної картини «Бояриня Морозова»!

Ілля Юхимович одразу ж почаркувався з ним.

— Щиро приєднуюсь до вашого тосту! Я теж вважаю «Морозову» геніальною картиною і був би гордий, коли б намалював її я, а не Суриков!

ДАРЕМНІ ПОШУКИ

Якось уночі до будинку французького письменника Бальзака заліз злодій. Переконавшись, що господар спить, злодій підійшов до столу і заходився відмикати шухляду. Зненацька пролунав голосний сміх. Злодій оглянувся і в місячному сяйві побачив письменника. Незважаючи на переляк, злодій спитав:

— Чого ви регочете?

— А того, що ти серед ночі, у темряві, шукаєш те, чого я і вдень знайти не можу.

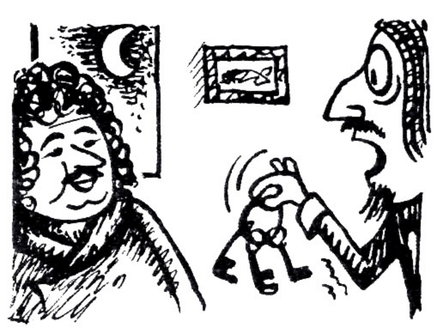

Мал. Є. СИВОКОНЯ

— Що трапилось?
— Телевізор зіпсувався.

Мал. В. ЛЕВОНЮКА

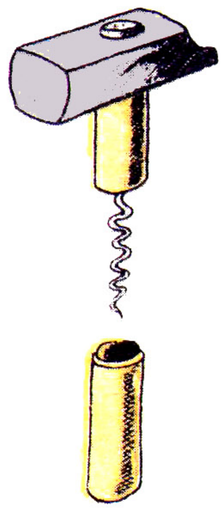

Молоток сантехніка.

НАРЕШТІ ДІЖДАВСЯ

Жарт

Стало батьку легше жити —
Є на те причина:
Вже навчилася ходити,
Нарешті дитина!
Це удача. Що й казати!
Це велике диво...
Тепер є кого послати
В магазин за пивом!

Микола ДМИТРІЄВ.

Мал. Ю. СЕВЕРИНА

— Ти ж тільки не проговорись моїй дружині, що ми вже трохи хильнули.

ІНОЗЕМНИЙ ГУМОР

Малюнки з журналів: «УРЗІКА» — Бухарест, «ФЮЛЕШ» — Будапешт, «РОГАЧ» — Братіслава, «ОЙЛЕНШПІГЕЛЬ» — Берлін, «СТИРШЕЛ» — Софія, «ПАВЛИХА» — Любляна.

Без слів.

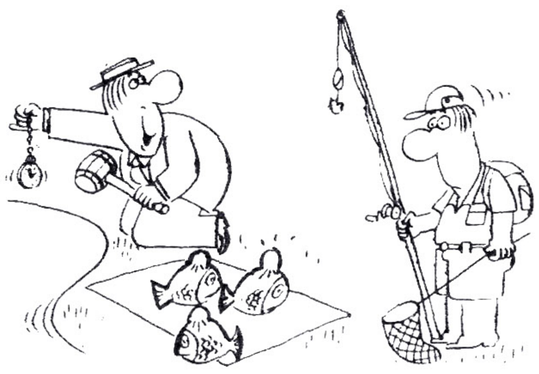

— Як тільки вигляне подивитись, котра година, — я її хрясь по голові, і вона — моя!

Без слів.

Без слів.

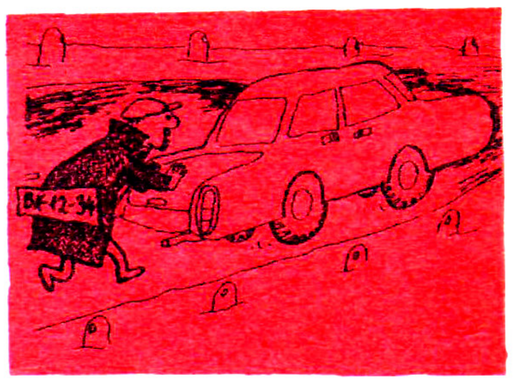

Без слів.

Без слів.

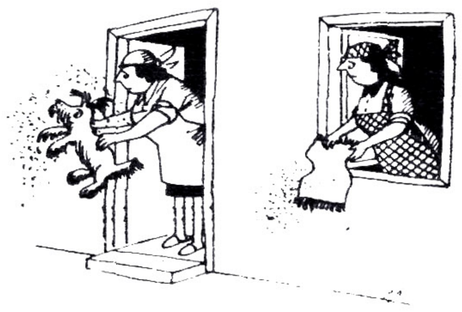

Без слів.

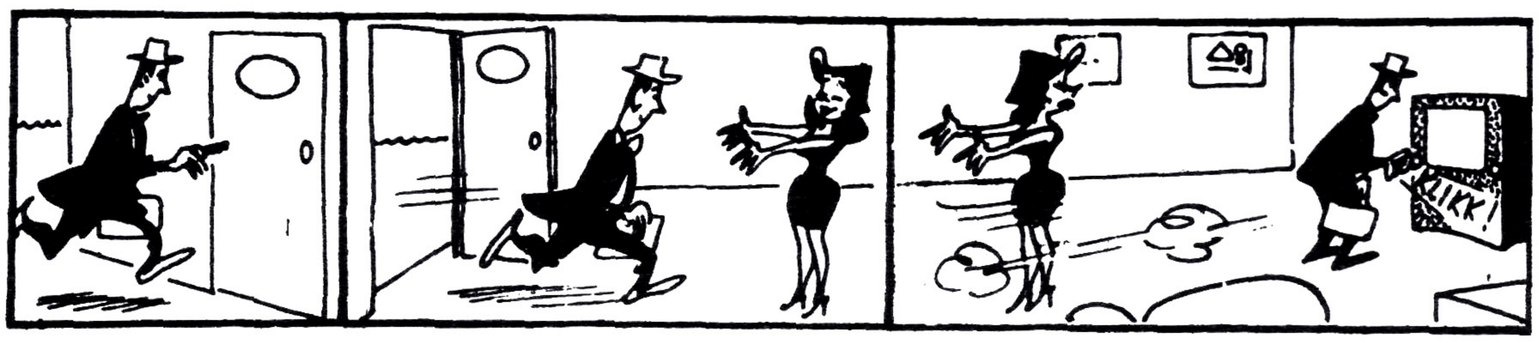

Без слів.

Американські смішинки

— Чи збулася хоч одна з ваших дитячих мрій?

— Так. Коли мати водила мене підстригатись, я мріяв стати лисим.

* * *

Одного ранку, снідаючи, Сміт був здивований, побачивши в газеті оголошення про свою власну смерть. Він подзвонив другові.

— Джонс, ти бачив оголошення в газеті про мою смерть?

— Бачив, — відповів Джонс.— А звідки це ти говориш зі мною?

* * *

— Як ти знайшла своє щастя?

— Дуже просто. Я познайомилася з багатим чоловіком. У нього були гроші, а у мене досвід.

— Ну, і як зараз?

— У нього є досвід, а у мене гроші.

* * *

— У моєї дружини жахлива пам'ять.

— Усе забуває?

— Навпаки! Пам'ятає в подробицях усе, що було навіть десять років тому.

Переклав з англійської Ю. БРОДСЬКИЙ.

Переконай, будь ласка, начальника Новобузького району електричних мереж тов. Кондратевича, що нині вже 1979 рік, а не 1978. Нам він не вірить і не поспішає виконувати обіцяне. «Вчасно виконати згадану недоробленість не вдалося через відсутність потрібної техніки, — писав нам тов. Кондратевич іще торік. — Згадані недоліки будуть ліквідовані до кінця 1978 року».

А «недоробленість» полягає ось у чому. Новобузький РЕМ реконструював у селах Антонівці та Баратівці електролінію. Дерев'яні стовпи електрики познімали, а залізобетонні опори — так звані пасинки — лишили. Зо дві сотні їх стирчить або ж валяється на вулицях обох сіл. По-перше, вулиць вони аж ніяк не прикрашають. А по-друге, це ж гроші валяються. Хіба можна кидати їх на вітер? Як, до речі, і слова.

О. ЛАСТОВЕЦЬКИЙ.

Миколаївська область.

Читаю оце недавно в нашій костопільській районній газеті «Червоний промінь» репліку «Не пофортунило»: «Кажуть, що герой відомого роману «Тринадцять стільців» Ільфа і Петрова знав і з великим задоволенням застосовував на практиці більш як чотириста «порівняно чесних» способів роздобути гроші. Наберуся сміливості стверджувати, що цього роману, мабуть, не читала жителька Костополя Лариса Олександрівна К.».

У свою чергу, я також наберуся сміливості стверджувати, що роману Ільфа та Петрова «Тринадцять стільців» не читав ні автор замітки В. Мурза, ні працівники газети, бо такого роману, як усі знають, відомі сатирики, на жаль, написати не встигли.

І. ГРУШЕВСЬКИЙ.

Ровенська область.

Уяви собі, що приїжджаєш ти в наш радгосп і бачиш таку картину: поля не зорані, не засіяні, на фермах корів годувати нічим. Не може і не могло б такого бути, кажеш?

Могло, Перче, бути, могло б, якби надійність роботи радгоспних тракторів залежала від Орджонікідзевського заводу по ремонту тракторних двигунів (Запорізька область). Без техніки, сам знаєш, нині і кроку не зробиш. А лагодять її на цьому підприємстві, видно з усього, нікудишньо. У серпні минулого року одержали ми з Арбузинського обмінного пункту відремонтований на заводі двигун для трактора Т-150 К. Через два з половиною місяця двигун, як кажуть, застукав. Своєї вини ремонтники не визнали: мовляв, радгосп замінив без відома заводу паливний насос. Бог з ними, думаємо, ремонтуйте за наш рахунок, хоча, сам розумієш, від нічого робити таку штуку, як насос, ніхто міняти не буде.

В січні одержали «полагоджений» двигун (замовлення № 2210-8). Цей «застукав» зразу. Розібрали ми його, дотримуючись усіх правил, і виявили в ньому металеву стружку.

Таким чином, потужний трактор і нині простоює. А скільки можна було б ним зробити!

В. НАУМЕНКО,
головний інженер радгоспу «Агрономія» Арбузинського району Миколаївської області.

ОВЕЧА СКАРГА

Байка

Вівця Ведмедю скаргу принесла
На Вовка — кривдить бідних він Овечок.
— Так, так, вам Вовк зробив багато зла...
Щоб не було між нами суперечок,
Я Вовкові звелю, щоб він у вас
Пробачення просив... Ну, в добрий час!
Просив чи ні пробачення той Вовк?
Просив напевно: гурт Овець замовк..

ЛИСИЦЯ Й ПІВЕНЬ

Байка

— Барвисте пір'я маєш, гарне дуже!
Подобаєшся ти мені, мій друже.
Дай я погладжу, дорогий, тебе...—
І ось вона вродливця вже скубе.
— Обскубаний ти, Півнику, ще кращий!..

* * *

Хто слухає Лисицю, той — пропащий.

Дмитро СОЛОДКИЙ.

●

БДЖОЛА І КРОПИВА

Бджолу спитала Кропива:
— Чому вас люди поважають,
Адже і бджоли кріпко жалять?
А їй бджола на ті слова:
— Ми жалимо лиш ворогів своїх,
А ви, кропивне сім'я, всіх.

Володимир ЛАТИНІН.

Мелекеський район
Ульяновської області.

●

ДУМКИ НЕНАРОКОМ

● *Є люди, які вимагають овацій за те, що повернули борг.*

● *Не обдурюй себе, і тобі не доведеться обдурювати інших.*

● *Хапаючись за соломинку, спершу подумай, від чого ти хочеш рятуватися.*

Володимир БРЮГГЕН.

м. Харків.

Страшне перо че в гуска...

«Солома почорніла і стала неякісною для годівлі худоби, в зв'язку з тим було видано солому як підстилковий матеріал працівникам школи».

— (З акта).

«В зв'язку з тим, що придбати запчастини до «Москвича-412» неможливо звільнити шофера Бабія І. М. з 1 серпня 1978 р.»

(Виписка з наказу).
Надіслала О. СТРЕЛЬБИЦЬКА.

м. Галич
Івано-Франківської обл.

* * *

В зв'язку з бурею буде відключено свєт. З 2-00 до 5-00 електрикам сидіти на проводі.

(З телефонограми).

Прошу зробіть мені копію з моїх дітей.

(З листа в нотаріальну контору).
Надіслав М. ЧОРНОВОЛ.

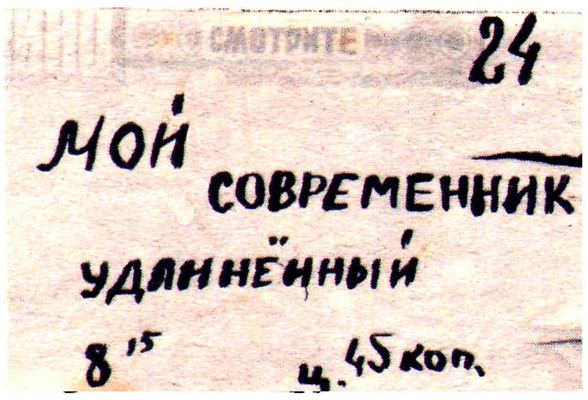

(З кіноафіші).
Надіслав М. ХОМИЦЬКИЙ.

Мал. О. АЛЬОШИЧЕВА

— Ви не знаєте, як набрати березового соку?

PENGUIN2197
perec-ua.
perec-ua.

ПЕРЦЕВІ ВІДПОВІДАЮТЬ

★ **«Зобов'язання за шафою» — так називався фейлетон, вміщений у № 17 журналу за 1978 рік, у якому писалося про недоліки у справі організації соціалістичного змагання в колгоспі імені Ватутіна (Ківерцівський район).**

Перший секретар Волинського обкому Компартії України тов. М. Корж повідомив редакції, що фейлетон було обговорено на бюро Ківерцівського райкому партії і критику Перця визнано справедливою. За формальний підхід до організації соціалістичного змагання, низький рівень його гласності секретареві партійної організації колгоспу Федорову О. Л. вказано, а голові профспілкового комітету Левчук Р. О. оголошено догану. Вказані у фейлетоні недоліки ліквідовано.

Бюро райкому партії зобов'язало партійні організації всіх колгоспів посилити увагу до керівництва соціалістичним змаганням.

В обкомі партії розроблено рекомендації по проведенню масово-політичної роботи, організації соціалістичного змагання серед тваринників.

★ **У тому ж номері журналу, в замітці «Висока оцінка дегустаторів» ішлося про те, що у банці з консервованою тюлькою виробництва Бердянського об'єднання «Північазрибпром» виявлено шматочки дроту.**

Заступник генерального директора об'єднання «Північазрибпром» Б. Н. Зачепа повідомив редакції, що замітку було обговорено серед інженерно-технічних працівників та робітників консервного цеху об'єднання. У роботі цеху виявлено ряд недоліків, що могли привести до попадання в консерви сторонніх предметів. З метою усунення виявлених недоліків розроблено ряд конкретних заходів.

★ **Про те, що Бучацьке виробниче об'єднання металовиробів (Тернопільська область) відправило Тростянецькій міжрайбазі 1050 бракованих ножів, повідомлялося у замітці «Головне — обережність» («Перець» № 19 за минулий рік).**

Як повідомив директор Бучацького об'єднання металовиробів тов. Гойняк, такий факт дійсно мав місце. Збитки за поставку неякісних ножів відшкодовано з винних. Нині посилено контроль за якістю виробів.

★ **Колгоспники з колгоспу «Ленінська іскра» (Сумська обл.) надіслали редакції листа про те, що доярка колгоспу Шульга А. В. самовільно поміняла свою стару корову на молоду колгоспну. Цього листа було надруковано в «Перці» № 21 за минулий рік.**

Секретар Охтирського міськкому партії тов. Богатиренко повідомив, що дійсно член КПРС Шульга А. В. під час відправки з ферми № 5 вибракуваних телиць на м'ясокомбінат самовільно, без відома правління колгоспу, поміняла свою корову на племінну телицю. Шульзі А. В. оголошено сувору догану із занесенням до облікової картки. Племінну телицю повернуто на ферму.

За запущеність зоотехнічного обліку на фермі № 5 правління колгоспу оголосило головному зоотехнікові Костенку В. П. сувору догану. За порушення правил відправки на м'ясокомбінат зоотехнікові Костенку Є. І. оголошено догану.

★ **У «Перці» № 23 за 1978 рік, у розділі «Пером по перах» було опубліковано замітку про те, що Великоолександрівська друкарня випустила інструкцію «Опрыскиватель садовый» з численними помилками.**

Начальник Херсонського обласного управління у справах видавництв, поліграфії і книжкової торгівлі В. Н. Власенко повідомив редакції, що при перевірці факти підтвердились. Виступ Перця обговорено на зборах колективу друкарні за участю представників облполіграфвидаву. За допущені помилки директора друкарні Скок І. П. з посади звільнено.

Головний редактор Ф. МАКІВЧУК.

Редакційна колегія: С. ГЕРАСИМЧУК, В. ЗЕЛІНСЬКИЙ, Д. МОЛЯКЕВИЧ, С. ОЛІЙНИК, Ю. ПРОКОПЕНКО (відповідальний секретар), І. СОЧИВЕЦЬ, В. ЧЕПІГА (заст. головного редактора).

ВИДАВНИЦТВО «РАДЯНСЬКА УКРАЇНА»

Адреса редакції: 252047, Київ-47, вул. Петра Нестерова, 4. Тел. 41-89-12, 41-89-17, 41-89-15. Для телеграм: Київ Перець.

Журнал «Перец» № 6(1048) (на украинском языке). Издательство «Радянська Україна».

Виходить двічі на місяць.

Здано до набору 16.02. 1979 р. Підписано до друку 06. 03. 1979. БФ 11443. Формат видання. 70×108/8. Офсетний друк. Умовно-друк. арк. 2,8. Обл.-вид. арк. 4,1. Зам. 0909. Тираж 3.300.000.

© Журнал «Перець», 1979 р.

Рукописи не повертаються.

Передруковуючи із журналу матеріали, треба обов'язково посилатись на «Перець».

Ордена Леніна комбінат друку видавництва «Радянська Україна», Київ-47, Брест-Литовський проспект, 94.

Відсканував Олександр Яновський,
опрацював Олег Леськів

Індекс 74393

Мал. А. АРУТЮНЯНЦА

Такий підпис хотіли б поставити під цим важливим документом американські яструби.